

Алфред Бекер

Криминалните загадки
на **Леонардо**

Тайнствените
конници

АЛФРЕД БЕКЕР
ТАЙНСТВЕНИТЕ КОННИЦИ

Превод: Десислава Лазарова

chitanka.info

През 1462 г. в странноприемницата на селцето Винчи, близо до Флоренция, отсяда странен мъж. При него често започват да идват тайнствени конници.

С какво ли се занимава неразговорливият непознат? Малкият Леонардо и приятелят му Карло са решени да узнаят на всяка цена.

ТАЙНСТВЕНИЯТ КОННИК

1462 година...

Светкавици разсипаха потъмнялото небе и дъждът се лееше като из ведро. Пътят, който пресичаше селцето Винчи, се превърна в разкаляно тресавище. Вятър фучеше из храстите и огъваше клоните на дърветата.

— Защо не затвориш капациите на прозорците, Леонардо?

— Защото искам да гледам.

— Скоро ще завали и вятре... виж, дъждът и вятърът се усилват!

— Ела тука, Карло.

— Не съм сигурен...

— Ако имаме късмет, ще видим как някоя гръмотевица разцепва дърво, както стана миналото лято, помниш ли?

Десетгодишният Карло помнеше много добре.

Леонардо, негов връстник и приятел, седеше до отворения прозорец и не откъсваше очи от бурята. Допреди малко той правеше дисекция на едно мъртво птиче, което намери вчера в гората. Но бурята беше далеч по-интересна от това как изглежда птичето отвътре.

От стаята му в дома на дядо му се разкриваше хубава гледка към цялата околност. Стаята беше на втория етаж и когато Леонардо застанеше до прозореца, погледът му стигаше чак до отсрещните възвишения.

Миналата година двамата с Карло наблюдаваха от същия този прозореца още по-силна буря. Двамата седяха на перваза на прозореца и видяха как мълния падна върху прастарото дърво на едно от възвишенията край селцето. Оттогава дървото си стоеше разцепено, а Леонардо беше обзет от страст по гръмотевиците и бурите, която пламваше отново всеки път, когато небето започнеше да громоли.

Карло добре помнеше как в деня след бурята Леонардо реши, че трябва непременно да разгледа дървото. Отидоха заедно дотам. Откриха следи от огън и това беше всичко.

Карло и досега чуваше думите на Леонардо:

— Гръмотевицата има много повече сила от човек, защото представяш ли си колко време ще му трябва на човека с брадва да разцепи такова дърво! Би могъл да го стори само някой великан, как иначе да се разцепи дървото от горе до долу! И затова си мисля, че в гръмотевицата се крие силата на великан!

Карло изпъшка и отиде при Леонардо. Беше свикнал със странните хрумвания на приятеля си, който винаги искаше да знае всичко съвсем точно. Дори и неща, които според Карло нямаше за какво да се знаят. Защо му е например да знае как изглежда отвътре мъртво птиче?

Карло задиша с пълни гърди свежия въздух, който нахлу в стаята. Около Леонардо често миришеше доста неприятно, защото той правеше дисекции на мъртви животинки, за да изучи вътрешното им устройство. Обикновено след това забравяше да изхвърли останките и затова във въздуха витаеше особен мирис на разложение.

— Какво ли не би могъл да постигне човек, ако владее силата на гръмотевиците! — разсъждаваше на глас Леонардо. — Сигурно може да се изобрети машина, която прави гръмотевици! За един ден тя ще върши работата на цяла колона дървосекачи за цял месец. А по време на война няма да е нужно месеци наред да се обсаждат укрепените градове, а просто с един удар ще се разрушат укрепленията!

Леонардо непрекъснато измисляше най-невероятни изобретения и ги описваше с такива подробности, че изглеждаше напълно възможно те да бъдат направени.

— Но как може да се улови гръмотевица? — почуди се Карло, който все се питаше откъде му хрумват на Леонардо тези чудати идеи.

— Тъкмо в това е проблемът! Ако можеш да измислиш начин, отдавна щях да съм построил такава машина.

— Леонардо! Не можеш да ловиш гръмотевици! Все едно да се опиташ да уловиш слънчевата светлина!

— Слънчевата светлина може да се улови — отвърна съвсем сериозно Леонардо.

— Така ли, и как?

— С огледала. Дори може да се прехвърля от едно огледало към друго.

— Да, обаче слънчевата светлина има това предимство, че не убива хората! — възрази Карло.

Преди три години един човек от съседното градче бе ударен от гръм, защото останал на нивата по време на буря.

Леонардо не отговори.

„Един път и той да няма отговор!“, каза си Карло, но не беше съвсем сигурен дали приятелят му не се е замислил за нещо друго. Това се случваше често и тогава той дори не чуваше, когато го заговорят. Стоеше си с отсъстващ вид, защото размишляваше за нещо или пък тъкмо му бе хрумнала някоя от неговите чудати идеи.

Във всеки случай, с Леонардо никога не беше скучно и Карло прекарваше с удоволствие времето си с него. Карло знаеше, че приятелят му е най-странното момче във Винчи.

Сред бученето на бурята и трясъка на гръмотевиците се чу още един шум, който отклони Карло от мислите му.

Тропот на копита!

Не след дълго той видя конник, препускащ по пътя от Пиза за Флоренция, който минаваше през селото. Конникът имаше наметало, което донякъде го пазеше от дъжда. Носеше кожена барета с формата на обърната чиния, по която водата се стичаше като по покрив. От лицето му се виждаха само очите, защото беше вдигнал високо яката си.

— Кой ли е този човек? — зачуди се Карло. — Онзи тип там! Никога не съм го виждал.

Ездачът дръпна юздите на коня и спря. Погледът му се плъзна по околните къщи.

— Той беше тук веднъж — спомни си Леонардо. — Някъде преди четири седмици. Но тогава беше нощ. Пълнолуние, спомням си съвсем ясно, защото се опитвах да нарисувам тъмните петна, които се виждат по Луната. За жалост рисунката не стана особено добра...

— Странен тип...

— При това въоръжен. Изпод наметалото му стърчи дръжка на меч! — Леонардо вдигна рамене. — Може да е наемен войник, който отива да си търси работа в градската стража на Флоренция.

— Но тогава нямаше да е тук! — възрази Карло.

— Може да са го отпратили, защото няма свободни места — предположи Леонардо, — и сега иска да опита още веднъж. Но може и

да е пратеник, който носи важна вест във Флоренция! Виж облеклото му, оръжието, седлото, не прилича на обикновен човек... — Леонардо млъкна. Изглежда, някаква мисъл отвлече вниманието му.

— А накъде потегли предишния път, когато си го видял? — попита Карло.

— Не знам. Чух, че дядо се качва по стълбите, и скочих в леглото.

Конникът зави по една странична уличка и изчезна зад църквата.

— Обзалагам се, че е тръгнал към единствената странноприемница във Винчи и ще пренощува там — досети се Леонардо. — Ако продължи за Флоренция, докато стигне там, градските врати вече ще са затворени.

Леонардо вдигна поглед към небето. Светкавиците бяха станали по-редки, а от гръмотевиците беше останал само далечен тътен. Дъждът обаче не отслабваше.

— Жалко! — обади се Леонардо. — Бурята стихва. Не вярвам, че ще има сили да разцепи някое дърво. — Той се дръпна от прозореца. — Ще ми помогнеш ли с дисекцията на мъртвото птиче?

— Но това е гнусно! — възкликна Карло отвратен.

— Имам и един гущер. Ако искаш, да започнем с него.

— Повдига ми се — поклати глава Карло — само като си помисля за това... Представи си някой да разреже теб, когато умреш!

— Но като съм мъртъв, вече няма да усещам нищо — възрази Леонардо. — Така че ще ми е все едно. Дори напротив! Ако го направи истински лекар, той ще види как работи тялото ми и това ще му помогне да лекува хората по-добре! Така ще свърша нещо полезно и след смъртта си!

Карло се намръщи и поклати глава.

— Може би баща ми все пак има право.

— За кое?

— За това, че нещо ти хлопа в главата.

— Карло, това са просто мъртви животни!

Карло изпъшка и се загледа навън.

Нямаше голям избор: не можеше да си тръгне в този дъжд, така че му оставаше само да гледа как Леонардо разрязва две мъртви животни.

На вратата на единствената странноприемница във Винчи се потропа. Съдържателят и жена му се спогледаха озадачени. Тропането продължи. Джана, десетгодишната им дъщеря, играеше на пода с помалката си сестра с две дървени кукли, които баща им издяла. Потропа се трети път. Сега и Джана вдигна глава и приглади косите си с ръка.

Баща ѝ тръгна колебливо към вратата и отвори. На прага стоеше тъмна фигура, покрита с наметало, с почти скрито от високата яка лице. Погледът на съдържателя се спря на скъпите кожени ботуши и дръжката на меч.

— Влезте, господине! — поклони се той.

Непознатият пристъпи напред. От наметалото му се стичаше вода. Погледът на сините му очи се плъзна наоколо, сякаш търсеше нещо. Над лявата му вежда имаше белег.

— Къде е той? — прозвуча глух глас.

Съдържателят се обърна към дъщеря си.

— Джана! Тичай при Португалеца! Кажу му, че гостът му е тук...

Джана преглътна. Този Португалец беше много странен човек. Нанесе се в странноприемницата на баща ѝ преди няколко седмици. Почти не напускаше стаята, имаше тъмна брада, която криеше цялото му лице почти до очите и гъсти рошави вежди, разположени някак косо, така че му придаваха вид, който ѝ напомняше за описанията на дявола. Липсваха му всъщност само рога и копита.

Никой не знаеше как се казва в действителност. Свикнаха да го наричат Португалеца, защото уж беше от страна, наречена Португалия. Джана обаче дочу случайно един разговор на родителите си за него. Майка ѝ се съмняваше, че тази далечна Португалия изобщо съществува. Тя по-скоро си мислеше, че гостът им се преструва на чужденец, защото е извършил някакво престъпление и сега се крие от закона.

— Да, обаче плаща редовно и двойно повече от другите клиенти — отговори баща ѝ и с това спорът приключи. Родителите ѝ имаха спешна нужда от пари.

— Джана, какво чакаш? — подкани я баща ѝ.

Джана премина боязливо покрай зловещия посетител и изтича по стълбите към горния етаж. Стаята на Португалеца беше в края на

коридора. Тя почука на вратата.

— Вече ми донесоха вечерята! — извика Португалеца отвътре.
— Това стига!

Той говореше доста неясно, но Джана беше свикнала с говора му и в повечето случаи разбираше какво ѝ казва.

— Човекът, който идва често при вас, е тук! — каза момичето.

Зад вратата се чуха странни шумове. Той вероятно разчистваше масата си. Джана беше свикнала с това. Всеки път, когато му носеха храната, той първо разчистваше нещо в стаята, преди да отвори вратата. Веднъж тя успя да види няколко разтворени книги и пергаментови рула. По тях се виждаха странни знаци, които изобщо не приличаха на буквите и числата, които трябваше да учи наизуст в училище.

Оттогава Джана се страхуваше, че чужденецът е магьосник, който прави черна магия и използва тези странни знаци за вещерските си ритуали.

Сърцето ѝ се разтуптя диво, когато Португалеца най-сетне отвори вратата. Той впери в нея тъмните си очи и Джана усети как кръвта ѝ се смразява.

Изглеждаше уморен, което не беше за чудене, защото лампата на прозореца му често гореше до късно през нощта.

— Какво каза? — попита той и Джана повтори, че в кръчмата го очаква посетител.

Португалеца се намръщи. Сега рошавите му вежди изглеждаха особено страшни.

— Кажи му да се качи при мен!

Джана преглътна изплашено.

— Да, господине.

МАГЪОСНИКЪТ ОТ СТРАННОПРИЕМНИЦАТА

Родителите на Карло имаха магазинче в края на селцето. То заемаше целия долен етаж на малката къща, в която живееха. Веднъж в седмицата бащата Цезаре Малдини пътуваше с каретата си до Флоренция, откъдето се връщаше със стоки и новини.

Когато на следващия ден Карло се върна от училище, баща му седеше зад писалището в магазина. Наоколо бяха пръснати стоките, които беше донесъл от Флоренция. Топове плат, делви с вино, инструменти...

Цезаре Малдини тъкмо преглеждаше някакъв списък. Първата мисъл на Карло, когато го видя, беше да се обърне кръгом и да изчезне, защото знаеше какво ще се случи.

Но закъсня. Баща му вдигна очи.

— А, Карло, добре, че дойде! — зарадва се той. — Ела тук, сметни ми бързо, моля те, тези числа.

Карло въздъхна. Всъщност той искаше веднага след училище да отиде при Леонардо.

Леонардо ходи на училище само две години. Започна заедно с Карло и Джана, дъщерята на гостилничаря. Но непрекъснато докарваше до бяс учителите с въпросите си, които нямаха край, и с причудливите си идеи, които непременно искаше да сподели с всички. Освен това явно никой вече не можеше да му плаща училището. И той си остана вкъщи.

В моменти като този Карло си мечтаеше да бъде на негово място, защото тогава баща му нямаше да иска от него да изчислява всички тези числа. Това като нищо щеше да му отнеме половината следобед!

— Хайде, Карло, помогни, нали затова те пращам на училище! — настоя баща му. — Защо иначе плащам всички тези пари? Нали един ден ти ще поемеш магазина, а затова човек трябва да знае да смята. Как иначе ще разбереш дали някой не те е измамил? И дали изобщо една сделка си заслужава?

— Да, да — измърмори Карло.

Той знаеше отлично какво ще чуе сега. Всеки път едно и също.

Цезаре Малдини започна да обяснява на сина си какъв щастливец е, че може да ходи на училище. Самият той трябвало да прекъсне рано училище, защото баща му починал и нямали достатъчно пари, за да плащат за обучението му.

— А майка ти, майка ти е дъщеря на обикновен селянин. Нищо лошо няма в това, но тя никога не е виждала училище отвътре — продължи той, като жестикулираше оживено с ръце. — Ние с майка ти често съжаляваме, че не можем да пишем и смятаме по-добре. Но най-вече съжаляваме за смятането! И тъй като ти живееш от този магазин също като нас, смятам, че е съвсем естествено да поискам сега от теб да си направиш труда и да ми събереш тези числа. Това едва ли е чак толкова сложно за теб, нали така?

Карло разбра, че няма измъкване.

— Е, добре — изпъшка той.

Седна на масата и се загледа в числата. Той вече беше започнал да изчислява наум, когато баща му го прекъсна.

— Миналата вечер се върна много късно у дома, Карло.

— Бях при Леонардо, казах на мама.

— Знам. Тъкмо там е въпросът. Според мен твърде често се виждаш с това странно момче. И майка му вече се притеснява за него. Днес сутринта беше в магазина.

Карло знаеше, че майката на Леонардо е била слугиня, която след раждането му се оженила за един грънчар от съседно село. Баща на Леонардо беше Пиеро д'Антонио, нотариусът на Винчи.

Родителите на Леонардо решили, че най-добре ще е за момчето да се грижи дядо му, който впрочем нямал нищо против. Хората в селото обаче се питаха дали старият човек не дава твърде много свобода на своя внук.

— Бедният старец! — поклати глава бащата на Карло. — Чух, че Леонардо изтровил кокошките му, като им дал зърно, напоено с някаква забъркана от него тинктура, от която те уж трябвало да снасят повече яйца.

— Беше лош късмет — защити приятеля си Карло. — Леонардо не искаше кокошките да умрат.

— Ах, лош късмет значи? Но кокошките въпреки това са измрели! Та това момче не е с всичкия си!

— Не е луд! — възрази Карло. — Просто има твърде много идеи и непрекъснато му хрумва още нещо, което би могло да се изследва.

— Нали това казвам — прекъсна го баща му. — За смахнатите му идеи ми е думата. Машини, от които няма никаква полза, лечебни тинктури, от които кокошките умират, експерименти, от които всички си патят... Притеснявам се, че някой ден и ти ще се заразиш от неговите чудатости, разбираш ли ме, сине?

— Някой ден тези машини, които измисля Леонардо, може би наистина ще съществуват! — измърмори Карло.

— Видя ли, ето това исках да кажа и аз! Машините, за които ми говориш, никога няма да съществуват, но и ти ще се заразиш от тези дяволски измислици и това ще ти пречи да се стараеш в училище и да имаш приличен живот! Някой ден и твоята глава ще започне да бълва такива смахнати фантазии.

Но Карло поклати глава.

— Бъди спокоен, татко.

— Така ли?

— Главата ми никога няма да роди такива неща! Това го може само Леонардо!

В това Карло беше напълно сигурен.

На Карло му се стори, че мина цяла вечност, докато най-сетне приключи със сметките и му позволиха да излезе. Въпреки съмненията си, че Леонардо влияе зле на сина му, Цезаре Малдини накрая отстъпи.

И така, Карло се запъти към другия край на селото, към къщата на Леонардовия дядо.

Улицата още беше кална от вчерашния дъжд. Карло гледаше да стъпва по края ѝ. Този път той тръгна бос, за да не си изкаля обувките, но не искаше да гази направо през калта, за да не изцапа панталоните си.

Когато стигна до дома на Леонардо, той почука на вратата.

— Влизай! — извика отвътре дрезгав глас.

Карло влезе. Посрещна го висок сивокос човек. Откакто почина жена му, дядото на Леонардо също минаваше за чуждак в селото. Хората

се съмняваха, че е в състояние да възпитава това необикновено момче, и доста го одумваха.

— Качвай се горе, Карло! — кимна му старецът. — Знаеш къде да намериш Леонардо.

— О, да!

Карло тъкмо беше тръгнал към стълбите, когато дядото на Леонардо го повика.

— Чуй, Карло, нали ще внимаваш да не стане някоя поразия?

Карло преглътна.

— Ще направя каквото мога! — обеща той и дядото неволно се усмихна.

— Знам, че е трудно човек да го спре, когато си науми нещо, но ти си единственият, когото слуша! — Дядото на Леонардо въздъхна. — Не ми се ще да преживея още веднъж историята с кокошките! Внимавай, моля те, какви ги вършите!

Карло се изкачи по стълбите и влезе в стаята на Леонардо. Приятелят му вече си имаше гост — Джана, дъщерята на кръчмаря.

— Трябва ми твоята помощ, Леонардо — говореше момичето. — Вчера оня конник отново беше във Винчи...

— Видяхме го с Леонардо — прекъсна я Карло.

— Дойде при Португалеца, точно както и предишния път. Качих се да кажа на Португалеца, а той отвори вратата на стаята едва-едва, за да не може човек да погледне вътре.

— Но ти въпреки това си успяла да надникнеш — предположи Леонардо.

— Да. Върху масата имаше разтворени дебели книги, не съм виждала друг път такива... Там имаше и големи пергаментови рула със странни знаци по тях. Той явно не иска никой да ги вижда.

Леонардо слушаше Джана с половин ухо. Мислите му бяха заети с нещо съвсем друго. Малко преди това беше поставил няколко съдини на масата в средата на стаята. Във всяка от тях имаше по нещо, което според Леонардо трябва да се запази. Например органи от животни, на които бе правил дисекция и които му бяха необходими за още експерименти.

— И с какво мога да ти помогна аз? — попита разсеяно Леонардо.

— Трябва непременно да разбере с какво се занимава Португалеца в стаята си! Сигурно е нещо нередно, иначе нямаше да се крие от всички!

— Може би просто иска да бъде сам — предположи Леонардо, който нямаше желание да се забърква в тази история.

Той познаваше Джана от малка. Преди тя придружаваше двете момчета, докато бродят из околните гори, за да разкрият някоя голяма тайна, скрита там. Но Джана загуби интерес към тези походи, след като стършели ги нажилиха здраво, когато тримата се опитаха да изследват гнездото им.

— Боя се, че този Португалец е магьосник — призна си Джана. — Ако е така, родителите ми могат да бъдат обвинени, че са подслонили вещер. Нищо чудно дори някъде да е имало процес срещу него и той да е избягал.

— Ти говори ли с твоите родители за това? — попита Карло.

— Разбира се! Непрекъснато им говоря за това! — призна си Джана. — Но за баща ми са важни само парите, които получава от този човек. Изобщо не му хрумва, че всеки момент може да го арестуват заради Португалеца!

— Знаеш ли, честно казано, предпочитам да направя дисекция на гуцера — въздъхна Леонардо. — Вчера успях да разрежа само птичето, защото Карло го беше гнус да ми помага. Съвсем не е толкова просто да се...

— Пфу, изобщо не искам да слушам за това! — прекъсна го Джана. — Моля те, не ми говори такива неща, че после сънувам кошмари!

Леонардо вдигна рамене.

— Има само една възможност да се изучи устройството на едно тяло. Трябва да се надникне вътре. За съжаление обаче, когато животното е мъртво, не може да се види как точно работят органите!

— Леонардо, аз съм ти приятел, но и в бъдеще ще се въздържам да ти помагам за такива неща — заяви Карло с почти тържествена сериозност. — Така че по-добре не ме брой, когато мислиш да правиш дисекции.

— Не ти ли е интересно да разбереш как е устроено едно тяло отвътре?

— Да, интересно ми е, но не толкова много, колкото на теб, Леонардо.

Леонардо изпъшка.

— И това ми било приятели! Оставят те сам точно когато са ти най-необходими!

— А какво ще кажеш за себе си? И аз имам нужда от помощ, а ти мислиш само за вътрешностите на някакъв гущер! — върна му го Джана. — Въобразявах си, че ти си единственият човек, който може да ми помогне! Какво ще стане с мен и сестра ми, ако отведат родителите ни?

Леонардо премести на шкафа до прозореца един от съдовете, в който току-що бе надничал много заинтригуван и от който се носеше особено отвратителна миризма, и най-сетне обърна внимание на Джана.

— Добре тогава, само давай едно по едно: този португалец е малко странен, но това не означава, че е вещер. Но дори и да е така, едва ли някой ще разбере нещо за заниманията му, защото живее много уединено.

— Ах, Леонардо, знаеш много добре колко бързо се разнасят слуховете. Бащата на Карло пътува веднъж седмично до Флоренция и по пътя спира за малко във всяко селце. Всеки знае колко е бърлив и сигурно вече слуховете за Португалеца са плъзнали из цялата околност!

— Сега остава да обвиниш баща ми, ако заловят родителите ти, и то само защото за тях парите са по-важни от всичко друго! — викна възмутен Карло.

— Ами не всеки е толкова заможен като твоя баща, за когото явно парите не са важни! — обиди се Джана.

Между Карло и Джана се разрази кратък спор. Леонардо не направи никакъв опит да се намеси. Вместо това той гледаше пред себе си с характерния си отсъстващ вид. Очевидно размишляваше върху нещо.

— Ще ти помогна, Джана — рече той накрая и с това прекъсна словесната схватка между децата.

Джана го погледна слисано. Да не би да ѝ се е причуло? Защо Леонардо промени мнението си толкова бързо?

— Ти искаш да знаеш дали този португалец не прави някакви магии в стаята си?

— Точно така! Някой път се питам да не би вече да е омагьосал родителите ми. Може би затова не забелязват в каква опасност са.

Леонардо премина към същността на въпроса.

— Казах, че ще ти помогна, Джана, но ще трябва и ти да ми помогнеш.

— И как? — попита Джана с такава физиономия, сякаш предчувстваше, че ще трябва да помага при някоя гнусна дисекция.

Карло не скри усмивката си.

— Първо ще трябва незабавно да ми помогнеш да разрежа гущера. Той стои в сандъка вече втори ден, пък и кой знае колко време е лежал в гората, преди да го намеря!

Джана преглътна и попита отчаяно:

— Наистина ли трябва да го направя?

— Помощ за помощ, Джана! Едната ръка мие другата!

— Не вярвам, че изобщо ще мога да измия тази воня от себе си — възрази тя.

— Искам да запазя скелета цял. Затова трябва да бъдем много предпазливи. Но това не е всичко.

Джана се ококори и възкликна:

— Ти имаш и други условия?

— Вие колите животни, нали така?

— Повечето хора във Винчи колят животни! — отвърна Джана.

— Когато следващия път колите животно, донеси ми, моля те, кръвта му. Трябва ми едно пълно гърне. Не е важно дали е свинска или говежда, в краен случай може и от кокошки.

Джана си пое дълбоко дъх и за момент сякаш щеше да прати странния си приятел по дяволите. Но явно историята с Португалеца много я потискаше и тя все пак се съгласи с условията на Леонардо.

— Е, добре — заяви тя. — Но какво, за бога, ще правиш с кръвта?

— Искам да извлека есенцията ѝ! — отговори сериозно Леонардо. — Основните съставни части на кръвта. Хората казват, че в кръвта се крие силата на живота, но не може да е в течността, защото това вероятно е най-обикновена вода. Трябва да е във веществата, които се съдържат в кръвта! Може би от тях е възможно да се направи

лекарство — кой знае? — Леонардо беше в стихията си. — Ще загрея кръвта, водата ще се изпари и ще останат основните ѝ съставки! Така става и при варенето на ракия, когато след изпаряването на водата се получава по-високо съдържание на алкохол. Това се нарича дестилация.

— А защо просто не поискаш кръв от дядо си? — попита Джана. — Той коли животни също толкова често, колкото и ние.

Леонардо замълча, но накрая призна:

— Направих го вече. Но след като развалих казана му за ракия, той вече не ми дава!

Джана се разсмя.

— Прав е човекът, не бива да му се сърдиш!

Леонардо попита нетърпеливо:

— Е, какво, приемаш ли условията ми?

Джана не изглеждаше много убедена, но в края на краищата кимна.

— Баща ми скоро закла животно и веднага мога да ти донеса от кръвта, щом искаш.

— Страхотно! — зарадва се Леонардо и ясно пролича с какво нетърпение очаква да се захване най-сетне с изследванията си.

— Какво странно момче си ти, Леонардо — поклати глава Джана. — Странно, но и много умно. Колко неща знаеш само! Срамно е, че не можа да останеш в училище.

Леонардо вдигна рамене с усмивка.

— Ако ми се наложи да правя сметки, ще се обърна към моя добър приятел Карло, който владее всички аритметични трикове!

ПОЖАР!

Джана тръгна към странноприемницата и се върна след около час с кана, пълна с кръв. В килера им имаше цяло ведро кръв и тя изчака удобен момент, за да отсипе от него.

— Вашият килер не се ли заключва? — попита Карло.

— О, да, заключва се — кимна Джана. — Но мама ме праща много често да донеса нещо оттам и аз знам къде крият ключа.

През това време Леонардо донесе отвън един плосък камък, който и преди беше използвал за огнище. Върху камъка тлееше въглен, задигнат от кухнята.

За щастие дядо му не беше в къщата. Чуваше се, че кове нещо отвън, при кокошарника, който трябваше да се поправи спешно.

Когато се появи Джана с каната кръв, всички приготовления вече бяха приключили. Леонардо отсипа част от кръвта в едно гърне. От тавана над импровизираното огнище висеше въже. Леонардо завърза за него дръжките на гърнето и то увисна над припламващия въглен.

— Не знам дали е добра идея да се пали огън в стаята — тревожеше се Джана.

— Може да използваме печката долу! — обади се и Карло.

— Последния път, когато използвах печката, си имах големи ядове с дядо — намръщи се Леонардо.

Внезапно огънят лумна. Съчките, които Леонардо струпа върху въглена, бяха мокри от вчерашния дъжд и скоро към прозореца се изви пушек. Пламъците ставаха все по-високи и накрая достигнаха сухото въже, на което висеше гърнето. Въжето пламна.

— Божичко, какво ще правим сега? — паникьоса се Джана.

Като никога, Леонардо нямаше идея.

Внезапно отвън се чува стъпки. Някой се изкачваше толкова бързо по стълбите, че не бе за вярване, че това може да е дядото на Леонардо. Но в следващия момент той отвори вратата. Вероятно беше забелязал пушека, който излизаше през прозореца. От там нататък не му е било трудно да се досети, че в стаята на Леонардо се случва нещо

нередно. Старецът дръпна завивката от леглото на Леонардо и я метна върху пламъците, преди да са успели да плъзнат по въжето. Едва тогава си пое дъх.

— А сега ще сложим веднъж завинаги край на твоите номера! — избухна старецът, който иначе беше известен със спокойствието и търпението си. — Твоите алхимични опити, или каквото там правиш, спират дотук! Да не искаш да останем без покрив над главите си? Как мислиш, какво ще се случи, ако гредите на тавана пламнат! — Той си пое дъх и обърса с ръка челото си. Сетне се обърна към Джана и Карло: — Мисля, че е най-добре да си вървите. Трябва да поговоря много сериозно с Леонардо. — Тук той внезапно задуши във въздуха и смръщи вежди: — Какво вони така противно тук? Аз не съм някой предвзет гражданин, но... — Той се огледа за миг недоумяващо, после продължи решително: — Няма да оставя нещата така, Леонардо! Обещавам ти!

Леонардо видя Карло едва на следващия ден. Срецнаха се на улицата. Леонардо се влачеше унило, а Карло се връщаше от училище.

След малко иззад живия плет, който ограждаше гробището, се появи и Джана.

— Как мина вчера? Имаше ли голяма разправия? — попита Карло.

Леонардо въздъхна тежко.

— Дядо ми забрани всякакви опити. Няма значение дали са опасни, или не — забрани всичко. Освен това изхвърли сбирката ми от препарати, защото вонели ужасно. Взе ми и гущера, на който щях да правя дисекция!

— Така ли, ами тогава как ще изпълня нашата уговорка? — ахна Джана, като едва криеше доволната си усмивка. — Колко жалко!

— Лицемерка! Ти изобщо не съжаляваш! Вътрешността на телата изобщо не те интересува, така както и всички други важни въпроси. Най-важното за теб са оня тъп Португалец и тъпите му магьоснически трикове — само това е в главата ти!

Леонардо ядосано ритна един камък. Но не камъкът, а дясната му обувка изхвърча във въздуха. Тя описа висока дъга и падна на отсрещната страна на пътя.

— Не се сърди — опита се да го успокои Джана.

Но Леонардо изобщо не й обърна внимание, пресече улицата и си взе обувката.

През това време Джана се обърна към Карло с искрено изумление.

— Ти как изобщо издържаш с него?

— Хайде, не е чак толкова трудно — махна с ръка Карло. — Интересно, какво ли е намислил, за да разкрие тайната на Португалеца.

Леонардо се върна при Карло и Джана.

— И все пак от твоето наказание има полза — подкачи го отново Джана. — Сега ще можеш да се съсредоточиш върху моя проблем.

Леонардо кимна:

— Е, тук си напълно права...

— Чудесно. Кажете тогава какво си намислил!

— Още не знам. Нямам идея засега — отговори сухо момчето. — Най-добре да отидем до странноприемницата и да се огледаме.

И така, Леонардо, Джана и Карло продължиха по улицата, която завиваше край църквата и водеше към странноприемницата. Странноприемницата си нямаше име, но понеже беше единствената във Винчи, това беше съвсем излишно — нямаше как да бъде сбъркана с някоя друга.

— Ако сега вляза вкъщи, ще ме извикат да помагам — предупреди ги Джана. — Освен това ще трябва да измисля какво правите тук.

Леонардо обаче изобщо не се притесняваше за това.

— Коя е стаята на Португалеца? — попита той.

— Прозорецът му е отзад, от другата страна на къщата.

— Покажи ми точно къде е — рече Леонардо.

Тримата минаха зад странноприемницата. Прозорецът, който им показва Джана, беше отворен. Капаците бяха сгънати от двете му страни, но все едно — напълно невъзможно беше да се надникне от двора.

— И сега какво ще правим? — прошепна Джана, сякаш Португалеца можеше да ги чуе по някакъв свой свръхестествен начин.

Леонардо се огледа. Карло го наблюдаваше внимателно. Той познаваше този особен поглед, който издаваше, че приятелят му

размишлява усилено и търси решение. В повечето случаи малко по-късно той вече имаше план, който беше толкова необичаен, че Карло всеки път се питаше откъде му хрумват на Леонардо такива странни идеи.

Карло чакаше с нетърпение. Но този път идеята на Леонардо не блестеше с никаква оригиналност.

Той посочи група криви дървета и рече:

— Може би ще успеем да надникнем в стаята, ако се покатерим на онези дървета.

Джана завъртя очи.

— За това можех да се сетя и сама! — не се стърпя тя, но веднага прехапа устни.

Толкова усилия ѝ струваше да привлече Леонардо. Не биваше да го ядосва с непредпазливи думи.

Но Леонардо и без това вече обмисляше следващите си действия. Той изобщо не чу какво каза Джана. Вместо това тръгна право към дърветата.

Карло и Джана се спогледаха, вдигнаха рамене и го последваха.

— Надявам се, че той знае какво прави — не можа да се сдържа Джана.

— Е, ти добре знаеш, че ако има някой, който може да разкрие тайната на Португалеца, то това е Леонардо! — защити приятеля си Карло. — Ще видиш какви необикновени неща му хрумват!

Малко по-късно тримата приятели стояха до дърветата. Това бяха седем дървета, чиито стволоче бяха сраснали помежду си. Всъщност осем, но едно от тях беше изсъхнало. Леонардо беше прекарал дни наред край прогнилия, издълбан от червеи, бръмбари и кълвачи ствол, за да наблюдава животните, които живееха в него.

Сега той се готвеше да се изкатери по едно от дърветата. Леонардо беше много сръчен катерач. Само след миг стигна до короната. Оттам имаше пряк поглед към горния етаж на странноприемницата.

— Е, какво виждаш? — не се стърпя Джана.

— Виждам главата и раменете на Португалеца — обади се Леонардо. — С тази брада и тази дълга коса трябва да му е доста

топло.

— Можеш ли да видиш какво прави?

— Не. Не виждам масата. Трябва да се изкача още по-високо.

— Внимавай, моля те! — предупреди го Карло. — Това дърво е доста прогнило. Няма да се изненадам, ако е следващото, което падне.

Но Леонардо изобщо не му обърна внимание. Той продължи да се катери нагоре. Клонът, който пое цялата му тежест, проскърца. Леонардо хвърли още един поглед към прозореца и присви очи.

— Не виждам какво прави! — обади се той. — Вероятно пише или рисува нещо!

— Магьоснически заклинания! — заклати глава Джана. — Казах ли ви аз? Той подготвя вещерски ритуали, с които вика дявола. А моите родители ще отидат в затвора, ще бъдат инквизириани, ще ги изгорят и на всичкото отгоре накрая ще се озоват в ада!

— По-спокойно! — опита се да я спре Карло.

— По-спокойно ли? Какви ги говориш! Нали няма теб да обвинят, че си дал подслон на вещер. Миналата вечер мина свещеникът. Той се оглеждаше толкова странно. Мисля, че вече подозира нещо.

Потопът от думи, който се изля от устата на Джана, бе прекъснат от силен пукот. Клонът, на който бе стъпил Леонардо, внезапно се счупи. Леонардо извика и в следващия миг се озова на земята.

Децата се втурнаха да му помогнат.

— Добре ли си? — попита изплашен Карло.

Джана отмести клона. Леонардо опипа лицето си. Имаше няколко драскотини по челото и ръцете и го болеше едното рамо.

— Нищо ми няма — измърмори той.

Внезапно Карло се сети за Португалеца. Вдигна поглед към прозореца и се вцепени.

— Вижте!

Португалеца стоеше на прозореца и гледаше навън. Явно трясъкът от счупения клон и падането на Леонардо бяха привлекли вниманието му. Той обходи с поглед двора и се взря намръщен в тримата приятели. Сетне се обърна и се върна към работата си — каквато и да беше тя.

— Справихме се чудесно! По най-незабележимия начин! — зашепна ядосана Джана, вперила поглед в прозореца на Португалеца.

— Той вече разбра, че го наблюдаваме!

— Какво говориш? — отвърна Леонардо. — Как би могъл да заподозре нещо?

— Ти пък откъде знаеш!

Леонардо вдигна рамене.

— Няма как да знам. Само предполагам. За съжаление не можах да видя какво прави този човек, но няма съмнение, че работи много съсредоточено върху нещо. Когато аз работя върху нещо, изобщо не забелязвам какво става около мен. Изобщо не ми е до някакви хлапета, които падат от дървета на двора.

Леонардо погледна към счупения клон. Той вдигна едно парче, извито като лък.

— За какво ти е този клон? — зачуди се Карло, но Леонардо не му обърна внимание.

— Живее ли някой в стаята до Португалеца? — обърна се той към Джана.

— Съседната стая е свободна — обясни момичето. — Това впрочем беше едно от условията, които той постави, когато пристигна.

Карло се ококори.

— Той искаше стаята до неговата да е свободна? Но защо?

— Ами защото очевидно му трябва спокойствие — тросна му се Джана. — Той дори предложи да плаща двоен наем, за да остане съседната стая свободна.

— Колко необичайно! — възкликна Леонардо.

— Какво му е необичайното?

— Точно от съседната стая можем да разберем какви ги върши този тип!

— И как по-точно смяташ да го направиш?

Леонардо вдигна клона.

— Ето с това. Ще ви обясня по-късно. Или още по-добре: ще разберете какво съм намислил, когато съм готов. А това може да отнеме няколко дни.

Джана сложи ръце на кръста си и рече:

— И дотогава няма да правим нищо и ще оставим този слуга на сатаната да се занимава с дяволските си магии?

— Ей, Джана! — намеси се Карло, за да я върне към действителността. — Ние изобщо не сме сигурни, че той е вещер и че

се занимава с черна магия. Това е само предположение.

— Честно казано, не вярвам, че владее черна магия — призна Леонардо. — Хората наричат магия онова, което не разбират и за което нямат обяснение. Но ние все пак ще разкрием какви ги върши този странен тип там, горе.

Децата бяха тръгнали да си вървят, когато внезапно Португалеца отново се появи на прозореца и се взря намръщено в тях. Карло се обърна, но усещаше погледа му с гърба си. Запита се с ужас дали все пак Португалеца не е чул разговора им или поне част от него.

— Трябва да си изработим стратегия — обобщи положението Леонардо. — Важното е да поставим този човек под наблюдение. И то непрекъснато. Ако тръгне нанякъде, ние първи трябва да узнаем за това. — Той се обърна към Джана: — Казваш, че този конник се среща редовно с него...

— Има и още един конник! — уточни Джана. — Той идва винаги през нощта. Веднъж го видях със собствените си очи, а веднъж само чух, когато пристигна по никое време.

Леонардо смръщи чело. Втори конник? До този момент разсъжденията му се основаваха на сведението, че Португалеца има само един посетител.

— Какво знаеш за втория конник?

— Ами не много — проточи Джана. — Сигурно е, че е мъж. Само веднъж през нощта чух как чука на вратата.

— И какво искаше? — продължи да пита Леонардо.

— Станах и надникнах през процепа на вратата. Португалеца влезе в гостилницата. Непознатият му подаде нещо. Не видях какво беше. Гърбът на Португалеца го криеше.

— А видя ли накъде си тръгна?

— Не. Но знам откъде дойде, защото го видях през прозореца. Беше пълнолуние и не можех да заспя... Той пристигна от Флоренция.

Леонардо се почеса замислено по главата.

— Интересно... — проточи той. — Един конник носи нещо на Португалеца от Флоренция, а друг конник взема нещо и го отнася...

— ... в Пиза! — обади се Карло и вдигна рамене, когато приятелите му се втреничиха изненадани в него. — Нали всеки, който

тръгва на запад, отива към пристанището на Пиза, откъдето тръгват кораби за целия свят.

— Тази история става все по-интересна — промърмори Леонардо. — Във всеки случай, ще трябва да наблюдаваме Португалеца. Знам, че сигурно е доста скучно, но ако не го държим под око денонощно, няма да разберем кога става предаването на пратките.

Карло се намръщи.

— Предаване на пратки? — повтори той. — Ами да! Нещо сменя притежателя си, а Португалеца е един вид посредник. Но не знаем достатъчно, за да сме сигурни. Може би става дума за нещо, което е забранено за търгуване. Тайни документи, фалшиви мощи...

Мощите бяха останки от апостоли или светци — кости, коси, части от дрехи или някакви други предмети, които светите личности бяха докосвали. Те носеха на притежателя си Божията благословия. Тези мощи бяха невероятно скъпи и също толкова редки. И затова имаше много измамници, които продаваха фалшификати.

— Баща ми разказваше, че напоследък във Флоренция осъдили една банда, която продавала изсушена свинска кръв в малки съдини — представяли я за кръвта на Йоан Кръстител — спомни си Карло.

Но Леонардо поклати глава.

— Не, не вярвам, че става дума за такива неща. Според мен тези хора пренасят нещо съвсем друго!

— Въпросът, който следва да изясним, според мен е: защо този тип, който идва при Португалеца от Флоренция, просто не продължава към Пиза? Защо си усложняват живота? — обобщи Карло и огледа приятелите си изпитателно.

ОГЛЕДАЛЦЕ, ОГЛЕДАЛЦЕ...

През следващите дни Леонардо трябваше да свърши много неща. Най-важното беше да се сдобри с дядо си. Той все още му беше много сърдит за огъня, който подпали в стаята.

— Цялата къща можеше да изгори, момче! — за кой ли път повтаряше той, докато седяха с Леонардо край дървената маса в кухнята. — И къде щеше да спиш тогава? Да не говорим за мен!

— Не съм искал — оправдаваше се Леонардо. — Как можех да предположа, че въжето ще пламне за миг...

— А трябваше да предположиш! Да не си малко дете? Толкова си умен, а не съобразяваш прости неща. Да не би да не знаеш как се пали огън, как се разпространява и за какво трябва да се внимава? Представи си какво щеше да стане, ако беше пламнала цялата къща... Един лек ветрец щеше да е достатъчен, за да се пренесе огънят към съседните къщи!

— Но нали къщата ни е от камък — напомни плахо Леонардо и в следващия момент съжали, че си е позволил да поправа дядо си.

Лицето на стареца стана моравочервено.

— Камък! — възкликна той гневно. — Точно това щеше да остане от цялата къща — няколко каменни стени, почернели от огъня. Покривът щеше да се срине върху теб и горящите греди щяха да те убият. Но ти едва ли щеше да забележиш това, защото преди това димът щеше да те е задушил и тогава вече никой нямаше да може да те спаси. Нито тебе, нито приятелите ти. — Старецът поклати глава. — Винаги знаеш какво да кажеш, все нещо много умно, но вместо това трябва просто да внимаваш какви ги вършиш!

— Обещавам вече да внимавам — заяви Леонардо, но и двамата знаеха, че той неведнъж беше давал подобни тържествени обещания.

— Миналата вечер говорих с баща ти. Сега той не може да те вземе при себе си. Има много работа и непрекъснато пътува до Флоренция. Но му казах, че няма да му помагам повече, ако

продължаваш да вършиш такива неща! Не искам да остана без покрив над главата си!

— Добре, дядо — прошепна тихо Леонардо.

Знаеше, че точно в този момент не може да отиде нито при баща си, нито при майка си. Майка му имаше други деца от мъжа си, занаятчия от съседно село, и те едва свързваха двата края. Веднъж Карло го попита кое всъщност е фамилното му име. Напоследък и в провинцията беше станало обичай човек да има не само собствено, но и фамилно име. Леонардо дълго размишлява над този въпрос. Родителите му не бяха се женили, затова той не се казваше Д'Антонио като баща си. А майка му? Тя беше приела фамилията на мъжа си. Как тогава Леонардо да носи името на майка си, след като тя самата вече не го носи?

— Трябва просто да ме наричат Леонардо от Винчи — рече той на Карло. — Леонардо да Винчи звучи добре и някой ден ще прославя името на това място!

Карло го погледна с изумление.

— Нашето село не е голямо, но когато пътуваш от Пиза за Флоренция, минаваш през Винчи и затова мнозина знаят за него — много повече от хората, които знаят за теб. Така че кой кого ще прослави — ако изобщо може да се говори за такова нещо!

Леонардо се усмихна.

— Ако някой ден покажа машините, които съм измислил, на някой велик княз и той нареди те да бъдат построени, ще се прочуя. А за село Винчи ще казват: това е мястото, където е роден оня човек на име Леонардо!

Докато си спомняше разговора с Карло, Леонардо чу дядо си да казва:

— Да не би да искаш да се прочуеш като подпалвача от Винчи? Или като човека, който е заличил това място от лицето на земята?

— Не, не искам! — сепна се Леонардо.

— А разрязването на животни? Знаеш ли какво говорят хората за теб?

Леонардо вдигна глава и погледна дядо си. В ъгълчетата на очите на стареца имаше бръчки от смях. Знак за това, че е много приветлив човек, който често се смее и рядко се гневи — като сега. Леонардо знаеше, че със сигурност ще му мине — ако не същия ден, то скоро.

Трябва само да изчака. Като при буря. Та той познаваше дядо си по-добре от всеки друг човек — включително и от родителите си. Най-добре беше да го остави да говори, за да се успокои.

Беше му направило впечатление, че след последния инцидент дядо му дълго време при всяко най-малко прегрешение му припомняше всичките му грехове.

Затова Леонардо реши да смени темата и да насочи разговора към по-безобидни теми като дисекцията на животни.

— Интересувам се как изглеждат тези животни отвътре — обясни Леонардо. — От една страна, всички са много различни. Някои неща обаче почти винаги са едни и същи. Например гръбначният стълб...

— Това, което правиш, е истинска свинщина! Но да оставим настрана интересите ти. Хрумвало ли ти е, че мъртвите животни могат да носят някакви болести? Но причината, поради която трябва да внимаваш, всъщност е друга. Както вече казах, хората започват да говорят странни неща за теб...

— Но нали ти самият казваш, че няма значение какво говорят другите и че човек трябва да прави онова, което смята за правилно?

— Така е, но трябва също така да внимава за впечатлението, което създава за себе си. А ти изобщо не внимаваш. Не ми се мисли какво ще стане, ако започнат да говорят, че си обсебен от дявола и че използваш тези животни за някакви магии!

Сякаш завеса се вдигна от очите на Леонардо. Внезапно той разбра, че наистина биха могли да си помислят за него такива неща — и то само защото иска да научи как работи тялото на животните.

— Наистина ли може да се стигне дотам, дядо? — попита той със свито гърло.

— Хората се страхуват от силата на злото. Винаги е било така, така и ще бъде. И когато някой прави нещо, което изглежда необичайно за останалите, най-лесно е да го обявят за слуга на дявола. Искам да те опазя от всичко това.

Леонардо замълча. Може би дядо му има право и той трябва да се погрижи поне да не се знае какви експерименти прави.

— Дядо, ти познаваш ли Португалеца, който от известно време живее в странноприемницата? — попита внезапно момчето.

Дядо му поклати енергично глава.

— Не, но чух вече за него.

— Джана се бои, че е слуга на дявола и...

— А ти какво мислиш? — отвърна дядо му с въпрос.

Леонардо вдигна рамене.

— Нещо с него не е наред, но не знам какво.

Дядо му го погледна с присвити очи.

— Така значи? Какво ли не е наред? Нима това, че не обича да се разхожда на чист въздух, означава, че нещо не е наред?

— Да, но нощем го навестяват странни конници — това вече е необичайно!

— Вероятно за това си има съвсем безобидно обяснение — увери го дядо му. — Може ли сега аз да те попитам нещо? Какво смяташ да правиш с онзи клон, който си качил в стаята си?

— Това е тайна!

— Силно се надявам тази тайна да няма нищо общо с огън, защото тогава те чакат неприятности, каквито дори не можеш да си представиш. Разбрахме ли се?

— Не, няма нищо общо с огън — обеща Леонардо. — Честна дума!

— Добре — въздъхна дядо му с облекчение.

Малко по-късно Леонардо се качи в стаята си. Извади една кутия, в която пазеше парчета счупено огледало. Някога собственик на това огледало беше един от малцината богати жители на Винчи. Но огледалото паднало от стената, защото куката, на която било закачено, не била закрепена добре.

Леонардо откри парчетата на сметището и ги прибра. Това беше почти преди година и тогава той още не знаеше за какво ще му послужат. Но ето че дойде време да ги използва!

С помощта на тези парченца огледало той искаше да конструира уред, с който да наднича през прозореца на Португалеца от съседната стая. Идеята му дойде, когато съгледа извития клон, с който падна на земята.

В друга кутия Леонардо пазеше различни инструменти, събирани дълго време. Сред тях имаше чук и длето за дърво. Преди време Леонардо се опитваше да дяла с това длето лица от дърво, но

постепенно загуби интерес. Най-вече защото лицата не се получаваха такива, каквито си ги представяше. Сега щеше да използва инструментите, за да пробие извития клон на две места. В дупките сложи по едно парче огледало. За да не паднат, той ги залепи със смола, която беше събрал в глинен съд. Тъкмо нанасяше лепкавата смола, когато влезе Карло.

— Готово! — извика доволно Леонардо.

Ясно можеше да се види колко е горд с работата си.

Карло се ококори.

— Но какво е това? — попита той. — Изглежда забавно — две парчета огледало върху крив клон. Не се сещам обаче за какво служи!

— Идеята е съвсем проста! — Леонардо посочи едното от огледалата. — Това огледало улавя образа и го прехвърля върху другото огледало, така че той може да се види и там. Ако протегна този клон от съседния прозорец и го държа пред прозореца на Португалеца, така че стаята му да се вижда в едното огледало, от второто огледало ще мога да виждам какво става вътре, без да излизам от съседната стая.

Карло сбърчи чело. Седна до Леонардо, наведе се напред и провери дали наистина двете огледала са сложени така, че да предават образа.

— И ти смяташ, че това ще работи? — попита скептично той.

— Ей сега ще го изпробвам от нашите прозорци — обясни Леонардо.

Леонардо изпрати Карло в съседната стая, която служеше за килер. Не бяха я подреждали от смъртта на баба му. Трябваше му известно време и усилия да отвори капаците на прозореца, който беше до прозореца на неговата стая.

— Ще ти дам знак, като извикам „сега“! — разпореди се Леонардо.

— Знак ли! Знак за какво? — не разбра Карло.

Често се случваше Леонардо да е крачка напред в мислите си и намеренията му да остават неясни за Карло.

— Знак да направиш нещо. Направи някаква гримаса, бъркай си в носа или се почеша по задника. Все ми е едно. Важното е да правиш нещо, което ти е дошло наум в момента, така че аз да не знам какво е.

И въпреки това ще ти кажа какво правиш, защото ще те видя с моя огледален лък.

— Аха, разбрах — кимна Карло.

Карло остана в килера, а Леонардо протегна от своя прозорец огледалния лък, както нарече уреда си, и даде уговорения знак.

Той виждаше съвсем ясно Карло във второто огледало. Карло се почеса по носа.

— Какво правя сега? — извика той.

— Чешеш си носа! — викна триумфално Леонардо.

— А сега?

— Събу една от своите ужасно неудобни обувки, които и без това са твърде топли за лятото, ако питаш мен!

— Признай си, че чуваш шумовете и така се досещаш! — усъмни се Карло.

— Не, наистина видях — настоя Леонардо. — При това съвсем ясно. Ако не ми вярваш, направи нещо, което не вдига шум.

Карло събра ръце за молитва.

— Молиш се — обади се в същия миг Леонардо от другата стая и Карло направо се изплаши от това, колко добре работи уредът на приятеля му.

Те изпробваха още няколко неща. Карло застана на един крак, скри лицето си зад кърпата, която носеше на врата си. Накрая нави ръкавите си.

— Работи! — установи Леонардо доволен. После прибра огледалния лък и го остави на масата. — Доста е изморително да стоиш дълго време с клона в ръка, макар че всъщност не е тежък! — Леонардо сгъваше и разгъваше ръката си, за да раздвижи мускулите си.

В следващия миг вече разсъждаваше върху новото си наблюдение.

— Защо ли се получава така? Ако просто взема в ръка клона, той е съвсем лек и мога да го нося часове наред, но когато протегна ръка, не мога да го държа дълго време.

— Мисля, че първо трябва да разкрием дали Португалеца е магьосник, или не, вместо да се занимаваме с твоите ръце. Джана чака помощта ти! — напомни Карло.

— Опитай и ти! Може пък само при мен да е така и дядо да е прав, че трябва да излизам по-често на чист въздух, да играя навън и да се движа повече...

— Леонардо! — скастри го Карло.

Не му харесваше, че за Леонардо проблемът изглежда разрешен и остава само да разберат от Джана как Леонардо и неговият лък могат да се озоват в стаята до Португалеца. Сякаш беше достатъчен един поглед в стаята му, за да стане ясно какво прави този тип по цял ден, а често и по цяла нощ.

Но за Карло нещата не бяха толкова ясни.

Имаше още няколко въпроса, които според него трябваше да се изяснят и на които досега нямаха задоволителен отговор.

Леонардо изобщо не разбра защо Карло се ядоса.

— Какво ти става! — чудеше се той. — За мен случаят на Джана е разрешен!

Сега беше ред на Карло да му изнесе малък урок по съобразителност:

— Скъпи ми Леонардо, а как по-точно смяташ да влезеш в странноприемницата? Как ще отидеш в стаята до Португалеца? Да не мислиш, че родителите на Джана ще те пуснат да минеш през гостилницата със смешния си уред в ръка, да поздравиш клиентите и после да се настаниш в една от стаите, за да шпионираш човека, от когото те получават доста пари?

— Ами точно затова ще говорим с Джана. Сигурен съм, че ще намерим начин. — Леонардо звучеше много убедително. — Например тя би могла да остави отключена задната врата. Нали този тип работи до късно през нощта. А прозорецът му си стои отворен, защото жегата на горния етаж е непоносима!

— Добре, да приемем, че си в съседната стая и протегнеш този уред към съседния прозорец. А как можеш да си сигурен, че той няма да те види? Достатъчно е само да погледне към прозореца и ще те разкрие. Как мислиш, дали няма да се запита какво е това огледало пред прозореца му?

Леонардо поклати глава.

— Видях как работи този човек. Той е толкова вгълбен в книгите си, че не вижда и не чува нищо. Е, да, има известен риск да погледне към прозореца точно в момента, когато там се появи огледалото. Но

кой знае дали изобщо ще го види, ако не го размахвам като луд! Че то това огледалце е съвсем малко, а когато навън е тъмно, изобщо не се забелязва.

Карло затаи дъх.

— А представяш ли си последствията, ако все пак се случи!

— Който не рискува, не печели! — заяви убедено Леонардо. — Джана толкова много ми говори за тоя Португалец, че и аз вече искам да разбера какви ги върши по цял ден в стаята си. Може да се окаже нещо съвсем безобидно. Може да е някакъв авантюрист, който е обиколил света и сега е седнал да опише преживяванията си... Ще проверим това.

— А знаеш ли дали изобщо съществува такава страна... тази, от която уж идва този тип?

— Португалия? — Леонардо поклати глава. — Не, но смятам да разбера това.

— А Джана ще идва ли днес?

— Така поне обеща.

В този момент отвън се чуха шумове.

Леонардо отиде до прозореца. Карло го последва. Върволица от дванайсетина конски впряга приближаваше селския площад.

— Това са търговци! — ахна Карло. — Не разбирам защо са избрали този път. Южният път е по-широк и отчасти укрепен — така казва баща ми. Може би не познават местността или искат да избегнат разбойническите банди, за които говорят всички!

Един от конниците се обърна към дърводелеца Джузепе, който стоеше пред работилницата си. Обикновено през Винчи не минаваха тежки кервани и тъкмо това поддържаше търговията на бащата на Карло, който снабдяваше цялата околност с леката си карета.

Пътят от Пиза за Флоренция през Винчи беше по-кратък, но и по-непроходим, и при проливни дъждове колите затъваха.

Конникът продължаваше да говори с дърводелеца. Изглежда, разпитваше за пътя. Джузепе размахваше ръце във въздуха, като посочи първо към Флоренция, после към църквата, а накрая в обратната посока.

Накрая керванът потегли отново. Но вместо да продължи към Флоренция, той зави надясно. Колите се заклатушкаха по неравната улица към странноприемницата.

— Аха, те като че ли искат да си починат — сети се Карло. —
Днес не мога да остана дълго.

— И защо не?

— Трябва да правя едни сметки за баща си.

— Жалко!

— Мислиш ли, че този керван има нещо общо с Португалеца?
Леонардо вдигна рамене.

— Засега знаем твърде малко, но мисля, че по-скоро няма. Може
би трябва да отида там и да се поогледам.

СЛУХОВЕ И НОВИНИ

Карло си тръгна, а Леонардо реши да намине при Джана.

Странноприемницата беше пълна. Групата търговци, която премина през селския площад, беше спряла да си почине тук. Май идваха от Пиза и пътуваха за Флоренция, натоварени с всякакви стоки, които щяха да изложат на пазара.

Първият, когото видя Леонардо в гостилницата, беше майката на Джана. Тя бързаше между масите с кана с вино в ръка и едва смогваше да напълни чашите на прежаднелите си клиенти.

— Леонардо! Какво правиш тук? — попита навъсено гостилничарката.

— Търся Джана!

— Тя гледа малката и сега няма време за теб! — наежи се жената.

Още пазеше неприятни спомени от времето, когато Джана често играеше с Леонардо и всеки път се връщаше или оплескана до уши, или с някоя нова рана заради това пакостливо момче.

Неочакваната поява на Леонардо не бе посрещната с въодушевление.

— Намери си някакво друго занимание — рече студено гостилничарката.

Леонардо много добре разбра какво означава това. Майката на Джана всъщност искаше да каже „Изчезвай отук!“. Той се досещаше и защо не го изгони направо. Все пак баща му беше единственият нотариус в околността. Хората идваха при него, когато искаха да им се напише писмо, да сключат договор, да потвърдят истинността на някой документ или да подадат жалба до градската управа на Флоренция. Повечето от тях не можеха да пишат добре, за да свършат това сами. Баща му не беше забогатял от това, защото повечето от клиентите му бяха бедни и не можеха да си позволят да заплатят услугите му. Затова той горещо се надяваше да се открие възможност да работи за някоя от най-влиятелните търговски фамилии, които управляваха Флоренция.

И макар че Леонардо не живееше при баща си, за един кръчмар не беше благоразумно да враждува с човек като Пиеро д'Антонио. В края на краищата, за да се възползват от услугите му, хората идваха от места, отдалечени на повече от един ден езда — и мнозина от тях после отсядаха в странноприемницата. И ако господин Пиеро не препоръчаше на чужденците тази странноприемница, много от тях сигурно щяха да отидат на друго място. Освен това самият господин Пиеро редовно вечеряше тук.

— Е, тогава ще почакам, докато дойде баща ми — заяви Леонардо.

— Няма смисъл, Леонардо — рече майката на Джана. — Баща ти днес няма да вечеря тук. Той отиде в Емполи и ще се върне много късно. Може би дори утре сутринта.

— Жалко — поклати глава Леонардо.

С това беше използвал и последния си предлог да остане в странноприемницата. Не му оставаше нищо друго, освен да си тръгне.

Известно време момчето слуша разговорите на коларите, които щяха да ноцуват под открито небе, защото вътре нямаше места. В селце като Винчи разговорите на коларите бяха добра възможност да се научат новините.

Единият от тях рече, че могат само да се надяват да не вали.

— Иначе ще затънем в това тресавище.

Леонардо научи, че както търговците, така и коларите от този керван не идват от Пиза или от градовете, управлявани от Флоренция. Идваха някъде от север.

— Какво ще кажете, дали ще има война? — попита един от тях.

— В момента Флоренция е най-богатият град на света — обади се мъж с черен кожен елек и бяла риза с навити до лактите ръкави. — Кой не би искал да го ограби?

Другите се разсмяха.

— Пита се само кой ще е следващият, който ще потегли с войската си към Италия — немският или френският крал.

— Войната е чиста отрова за търговията! — изпъшка човекът с елека. — Но тогава пък ние можем да си намерим работа в чуждата войска. Там винаги има нужда от колари, особено ако имат и оръдия!

Задаваше се война? Леонардо наостри уши. При следващия удобен случай ще попита баща си, който заради професията си

пътуваше доста надалеч. Поне из областта, която принадлежи на Република Флоренция. Може би е чул нещо. Веднъж дядо му разказа, че като бил млад, цялото население на селцето Винчи избягало в планините от приближаващата чужда войска. Леонардо се надяваше такова нещо да не се повтори. Когато разговорът на мъжете затихна, те насочиха вниманието си към него.

— Ти какво си ни зяпнал? — попита мъжът с черния елек. — Не стига, че не се намери място за нас в гостилницата, ами на всичкото отгоре ни разглеждат като циркаджии.

— Чудех се дали хора като вас, които са пътували толкова много, могат да ми отговорят на един въпрос, който си задавам от доста време.

Мъжете размениха учудени погледи.

— Я виж ти, тук си имаме умник! Той явно прилага принципа по-добре да поставиш въпрос, вместо да отговориш на въпроса.

Останалите се разсмяха.

Мъжът с черния кожен елек продължи:

— Трябва ли да поощряваме тази дързост?

— Признай си по-добре, че те е страх — ами ако не можеш да отговориш на въпроса на хлапето? — подкачи го един от групата. Беше едър и силен, с почти напълно оплешивяла глава, затова пък с гъста тъмна брада. Той се намесваше в разговора за пръв път. До този момент само беше слушал мълчаливо.

Всички погледи се насочиха към човека с черния елек.

— Е, Микеле, така ли ще оставиш нещата? — подкачи го друг мъж и се засмя тихо.

— Хайде сега Микеле да ни покаже дали може да отговори на един детски въпрос! — взе думата отново брадатият.

Чу се одобрителен шепот.

— Е, добре — рече мъжът с черния елек. — Задай своя въпрос, момчето ми!

— Какво знаете за една страна, която се нарича Португалия?

Човекът с черния елек застина за миг. Другите се подсмиваха и чакаха.

— Е, Микеле? — подкани го един от тях.

— Има Свещена римска империя, към която принадлежат Италия и Германия, има Франция, има държава на турците, но за

страна на име Португалия не съм чувал! — Той се изсмя триумфално. — Добър опит, момчето ми, но аз не падам в капана толкова лесно!

— Наистина има страна на име Португалия! — намеси се брадатият. — Работил съм в пристанището на Генуа и там имаше кораби, които идваха от Португалия.

— Какво знаете за тази страна? — продължи да разпитва Леонардо.

— Не много — призна мъжът. — Намира се отвъд Испания и притежава много кораби. Освен това моряците, които идват от там, говорят много странен език. Това е всичко, което мога да ти кажа.

Коларите заспориха дали брадатият не си измисля, за да блесне с познанията си пред Микеле и Леонардо, а Леонардо се отдалечи.

Той заобиколи странноприемницата.

Точно в този момент Португалеца се показва на прозореца и погледна навън. Той забеляза Леонардо, погледът му спря за миг върху него, а после се зарея в далечината.

Леонардо се запита дали го е познал. Човекът горе изруга на някакъв странен език. Приличаше на италианския и Леонардо дори разпозна една дума. Но не схвана смисъла.

Португалеца отново се скри в стаята си, а Леонардо продължи към задната страна на къщата. Задната врата зееше отворена. Джана играеше със сестричката си на пода.

Момичето вдигна очи и забеляза Леонардо.

— А, ти ли си! — рече Джана и стана. — Съжалявам, че не успях да дойда при теб. Но търговците и коларите ни нападناха като облак скакалци и нашите не ми позволиха да изляза. Мама и татко имат много повече работа, отколкото е по силите на двама души, а мен ме оставиха да пазя малката.

— Няма проблем — отвърна Леонардо. — Вече знам как да разкрия тайната на Португалеца, но ми е необходима твоята помощ.

Джана се зарадва.

— Ще направя каквото трябва — рече тя. — Но да не е свързано с огън и вонящи течности.

Леонардо се засмя.

— Не, със сигурност не е! Обещавам! — И той й разказа за огледалата. — Твоята задача е да ми осигуриш достъп до

странноприемницата. Имаш ли представа докога работи вечер Португалеца?

— Веднъж трябваше да стана през нощта, доста след полунощ. Но от стаята на Португалеца все още се чуваха шумове.

— Погрижи се вратата да остане отключена. Ще се вмъкна и ще разбера най-сетне какви ги върши този човек в стаята си.

— Но това може да стане едва утре. Днес всички стаи са заети. Предполагам обаче, че търговците заедно с коларите ще потеглят рано сутринта. Дори стаята до Португалеца е заета. Баща ми го помоли да се съгласи, защото тази нощ няма достатъчно място в странноприемницата.

— Разбирам.

Джана кимна.

— Ела тук утре вечер. Ще те пусна, когато вътре е чисто...

— Разбрано, Джана.

ТАЙНАТА НА ПОРТУГАЛЕЦА

Леонардо спеше дълбоко, когато внезапно по улицата изтрополиха конски копита. Момчето скочи, отметна завивката и изтича към прозореца.

Навън беше тъмно. Ярката луна грееше високо в небето, звездите блещукаха. Леонардо веднага разпозна конника, който препускаше към селския площад. Беше господин Пиеро, баща му, който се връщаше от съседното село Емполи. През рамо беше праметнал кожената чанта, в която носеше нещата си за писане. Господин Пиеро дръпна юздите на коня и хвърли поглед към Леонардо. Махна му и сетне продължи покрай църквата към странноприемницата. Малката къща, в която живееше господин Пиеро, се намираше на стотина крачки зад нея.

На следващата сутрин Леонардо посети баща си. Господин Пиеро тъкмо беше станал от сън. Още му личеше умората от предишния напрегнат ден. Той видя Леонардо през прозореца и му махна да влезе.

— Ела, Леонардо!

Леонардо не чака втора покана и влезе в къщата. Беше много по-малка от къщата на дядо му. Нотариусът седеше зад грубата дървена маса, където посрещаше хората, идващи с молба да им напише писмо или някакъв документ. Кожената чанта беше хвърлена на масата, още неотворена. Принадлежностите за писане още не бяха извадени.

— Ти пръв трябва да научиш това, сине мой! — възкликна господин Пиеро.

— Какво да науча, татко?

— Знаеш ли с кого имах среща в Емполи? Знаеш ли за кого ще бъда нотариус от сега нататък? — Ясно се виждаше, че господин Пиеро е в изключително добро настроение. — Никога няма да се досетиш! — заяви гордо той.

— Да не би да работиш за семейство Медичи? — попита Леонардо.

Той просто спомена името на най-могъщото семейство търговци във Флоренция. Ако някоя от тези влиятелни фамилии, чиито имена се знаеха в цялата околност, възложи поръчка на все още младия нотариус, това щеше да е най-големият късмет, който би могъл да си представи човек.

За момент господин Пиеро се взря изумен в сина си. Не беше очаквал Леонардо да улучи право в целта още от първия опит.

— Ти да не би да имаш и ясновидска дарба? — разсмя се той. — Абсолютно си прав! Вече представлявам интересите на Козимо де Медичи, който купи парче земя край Емпולי и ми възложи да съставя договора. — Баща му се наведе напред и продължи: — Може би сега всичко ще тръгне по-добре, Леонардо. Напълно възможно е в непосредствено бъдеще финансовото ми състояние значително да се подобри. Може би дори ще успея да се ожена и някой ден да се преместя във Флоренция. И може би... — Той се поколеба, преди да продължи. — Тогава дори бих могъл да те взема със себе си. Е, какво ще кажеш да се преместим в големия град Флоренция? Центърът на парите, банките и изкуствата...

— Сигурно ще е хубаво — рече Леонардо.

Но радостта му беше сдържана. Беше се случвало вече баща му да говори за преместване във Флоренция и как ще стане толкова преуспял нотариус, че ще има достатъчно пари за всичко, което би могъл да поиска човек. Но за съжаление, всеки път нещо осуетяваше плановете му.

Господин Пиеро се досети какво става в главата на момчето.

— Не ти се вярва, нали? Мислиш, че всичко това са само фантазии, които все още са много далеч от действителността.

— Дядо винаги казва, че денят не бива да се хвали преди вечерта — отвърна тихо Леонардо.

— Ах, дядо ти! Аз пък ще ти кажа така: дядо ти е роден тук, във Винчи, и тук ще си умре! С мен обаче няма да стане така! Ще успея да се измъкна от това забутано място! Мястото ми е в света на големите!

— Във Флоренция?

— Флоренция е светът на големите, синко! Около този град се върти светът и ние живеем съвсем близо до него.

— Все едно! Не бих могъл да постъпя в Университета на Флоренция, защото не съм посещавал училище по латински — възрази Леонардо с горчивина в гласа. — А докато стигнем дотам, твоите планове да се осъществят и ти наистина да станеш богат, за мен ще е твърде късно за училище по латински.

— Е, да, засега съм само един беден селски нотариус! — призна господин Пиеро. — Но може би училището не е най-подходящият път за теб. Ти имаш и други таланти. Още ли дялаш портрети от парчета дърво?

— Не, приключих с това — отвърна Леонардо.

— Но защо? Ти беше истински обсебен от тях!

— За известно време. Но това, което правех, не беше достатъчно добро. Всичко изглеждаше някак... — Той поклати глава. — Беше скапано!

— Но ти имаш талант, сине мой! Наблюдавах те колко сръчно работиш с инструментите!

— Нищо добро не излезе от това!

— Защото не си го показал на никого! Човекът, за когото работя сега, познава хора във Флоренция, които имат работилница. Там се правят живописни платна и скулптури. Ти си още твърде млад, но като пораснеш още малко, бих могъл да ти намеря работа там!

— Ще видим — отвърна резервирано Леонардо.

— И още как! В най-скоро време ще имам втори кон!

— Това пък откъде?

— Земевладелецът Габриеле ди Стефано не можа да си плати дълговете и ми даде като залог един кон. В някой от следващите дни ще го взема и ще го прибера в обора на дядо ти. При мен няма достатъчно място.

— Дядо знае ли за това?

— Не, но ще говоря с него. Ако искаш, можеш да яздиш коня. Знаеш добре, че мога да ти давам моя кон само когато аз самият не пътувам, а напоследък бях все на път.

Ще си има свой кон! Най-сетне една хубава вест.

Ако някой от тайнствените куриери, които идваха при Португалеца, пристигне в селото, Леонардо би могъл да го проследи.

— Каж ми нещо, тате... Ти се храниш всеки ден в странноприемницата на родителите на Джана. Чул ли си нещо за

Португалеца, който живее на горния етаж?

— Само някакви странни слухове.

— Но страната Португалия съществува, нали?

— Да, за съжаление.

— Защо за съжаление?

— Доскоро там имаше един принц, който се казваше Енрике Мореплавателя, макар че самият той май никога не се е качвал на кораб. Но той построи флота, на която възложи да открие морски път до Индия!

— Индия? Това е страната, от която идват подправките, нали така?

— Да. Именно черният пипер и другите подправки направиха толкова богати Венеция, Флоренция, Милано и всички други градове тук, в Италия. Подправките пристигат с кораби във Венеция и после местните търговци ги препродават из Европа. Един чувал черен пипер струва колкото чувал сребро — но ако португалците открият пряк път по море до Индия, търговията в бъдеще ще минава през Португалия, а ние ще обеднеем!

— А възможно ли е да съществува морски път до Индия?

— Кой знае? Може пък португалците вече да са го открили, но да не издават тайната на никого. Морските карти се пазят като държавна тайна. — Господин Пиеро млъкна за миг, а сетне продължи: — Ако човекът, който от известно време живее в странноприемницата, действително е португалец, то той вероятно има нещо общо с мореплаването. Може да е моряк, който е изпуснал кораба си и затова е останал тук, в Италия.

— Или престъпник?

— Всичко е възможно.

— А мислиш ли, че може да е магьосник?

— Само защото изглежда малко особен и има странни навици?

— Господин Пиеро поклати глава. — Понякога нощем ставам да се разтъпча, защото съм се заседял над някакви книжа, на които трябва да се прави заверен препис, и виждам светлина при него. И аз често работя през нощта — но само по тази причина не съм магьосник, нали?

Леонардо се усмихна.

— Не, не си магьосник! Имам още един въпрос. Коларите от кервана казват, че ще има война!

Ведрото изражение изчезна от лицето на господин Пиеро.

— Да, напълно е възможно. И аз чух за това. Кралят на Франция, макар че е наш съюзник, подготвял военен поход срещу Флоренция. Но тези неща се променят бързо и е възможно французите да са се спогодили зад гърба ни със старите ни врагове от Милано и действително да подготвят нашествие.

— Това звучи доста страшно!

— Надявам се да не се стигне дотам... За съжаление, това не зависи от нас!

Докато се връщаше у дома, Леонардо разбра, че търговците и конярите са потеглили още рано сутринта. Колите, които предишната вечер бяха струпани пред странноприемницата, сега бяха изчезнали.

Леонардо прекара следобеда в опити да усъвършенства своя огледален лък, като донаместваше огледалата.

Когато всичко необходимо за нощното наблюдение на Португалеца бе готово, момчето се посвети на любимото си занимание. Обичаше да прави с въглен скици на разни машини. Дядо му все го упрекуваше, че похабява твърде много хартия. А Леонардо пазеше всяко късче, което успяваше да получи. Баща му, господин Пиеро, който имаше угризения на съвестта, задето не може сам да се грижи за сина си и да го възпитава, много често му носеше нова хартия от Флоренция.

Леонардо си измисляше всевъзможни машини. Повечето от тях бяха бойни. Грамадни катапулти, които можеха да мятат цели скални късове. Или още по-добре — гюлета, пълни с барут, които трябваше да експлодират в лагера на противника. Или огромни арбалети на колела, които се зареждаха с огромни стрели — кухи и пълни с барут, подобно на онези китайски фойерверки, които беше виждал веднъж. За защита на стрелците той измисли броня, която покриваше цялата машина.

Привиждаха му се самодвижещи се машини или кораби, чиито люкове са така здраво уплътнени, че могат да плават и под водата и да нападат оттам бойните кораби на врага.

Освен това Леонардо още не беше намерил отговор на загадката, защо птиците и насекомите летят с такава лекота, докато човекът е прикован към земята. Леонардо непрекъснато си измисляше летателни

апарати. За тази цел изследваше крилата на птици и насекоми, защото беше убеден, че летателният апарат трябва да бъде построен по подобие на тях.

По-късно следобед намина Карло. Той се загледа с изумление във фантастичните творения, които приятелят му скицираше едно след друго върху хартията. Страшно сложни машини, които Леонардо надписваше с дребни букви.

— Не съм още толкова добър в рисуването, че да се познае какво е това! — обясняваше момчето.

— И все пак вече си доста добър! — похвали го Карло. — Във всеки случай много по-добър от мен!

— Ще ти издам една тайна, Карло. Във всяка от тези скици вмъквам по една грешка. Ако попаднат в неподходящи ръце и някой се опита да заимства идеите ми, без да ме е питал, машината няма да проработи!

— Виж ти, какъв си хитър! — удиви се Карло.

— Чувал съм, че в много работилници постъпват по този начин.

След известно време на Карло му стана скучно да гледа онагледяването на Леонардовите идеи и се прибра у дома.

Надвечер в къщата на дядото пристигна господин Пиеро на кон. Той водеше за поводите още един кон. Същият, за който спомена на сина си. Леонардо го чу да разговаря с дядо му на двора. Старецът не беше особено въодушевен, че трябва да се грижи и за този кон. Още повече, че господин Пиеро не го беше предупредил. Това всъщност го подразни най-много.

— Няма да е за дълго — обеща господин Пиеро. — Ако земевладелецът Габриеле ди Стефано не върне дълга си, ще потърся купувач! Но дотогава момчето може да го язди, когато пожелае. И ти, тате, също можеш да го използваш!

— За съжаление гърбът ми вече не издържа на ездата — възрази дядото. — Защо според теб от години не държа кон у дома си?

— Но Леонардо би могъл да използва седлото ти, нали така?

— Е, да.

— Все едно, скоро всичко ще се промени — заяви накрая господин Пиеро и разказа за последните си успехи като нотариус и за това, че вече работи за семейство Медичи.

Дядото въздъхна:

— Ех, момче — той все още наричаше господин Пиеро момче, макар че бащата на Леонардо вече беше мъж на трийсет и пет години, — пожелавам ти от сърце мечтите ти да се сбъднат, но...

— Този път нещата ще се наредят! — увери го господин Пиеро. Сетне повика сина си. — Леонардо! Ела тук! Хайде да појздим заедно!

Оседлаха коня и препуснаха към полето. Беше минало доста време, откак Леонардо не беше възсядал кон, но ездата му се удаде лесно.

— Бихме могли да отидем при мама — предложи Леонардо. — Никак не е далеч оттук!

— Нямам нищо против по принцип — отвърна господин Пиеро. — Ние с майка ти не сме скарани, макар че пътищата ни се разделиха. Но мъжът ѝ не ме обича. И затова може би е по-добре да си изберем друга посока.

Леонардо се усмихна неволно.

— Е, в това отношение имаме нещо общо. Той и мен не ме харесва особено.

Върнаха се в селото преди свечеряване и господин Пиеро показа на Леонардо как да свали седлото и да се погрижи за коня. Той вече беше правил това, но баща му искаше да е сигурен, че е запомнил всичко добре.

— Представи си, че Габриеле ди Стефано успее да погаси дълга си, а конят през това време вземе, че умре, понеже не е гледан добре. Като последен глупак накрая аз ще трябва да овъзмездя собственика му — пошегува се той. — Но и да се затвори коня през цялото време в обора, също не е добра идея. Така че извеждай го с чиста съвест, докато е под наша опека.

По-късно господин Пиеро се сбогува със сина си, защото трябваше да вечеря в странноприемницата. Леонардо изчака, докато се стъмни напълно и селото утихна.

В странноприемницата също беше спокойно, иначе шумът щеше да стига чак до тяхната къща.

За всеки случай Леонардо изчака, докато дядо му си легне. Едва след това се промъкна навън с огледалния лък в ръка.

Беше точно след полунощ — лятна нощ с ярка луна и обсипано със звезди небе. Вратата на къщата изскърца, но за щастие дядо му имаше дълбок и здрав сън и не се будеше лесно.

Леонардо се прокрадна през селския площад, после покрай църквата, криеше се в сенките на дърветата, храстите и къщите, докато накрая стигна странноприемницата. Тя беше съвсем тъмна. С едно изключение. Когато я заобиколи, за да иде при задния вход, Леонардо видя, че прозорецът на Португалеца свети. Крилата бяха широко отворени, а Португалеца беше сложил свещник на перваза — за да държи далеч рояците молци и комари.

Леонардо се притаи до задната порта на странноприемницата и зачака Джана.

Но момичето се бавеше някъде.

Измина цяла вечност. Първоначалното му нетърпение да действа отстъпи на опасението, че се е случило нещо, което ще осуети плана за тази нощ.

Тогава внезапно задната врата на странноприемницата се откряна. Леонардо затаи дъх в очакване да види кой ще се покаже. Отпърво видя само една сянка. Тъмен силует, който не можа да разпознае. Напоследък Джана беше настигнала майка си на ръст и в първия момент Леонардо не можа да прецени коя от двете е това.

— Леонардо? — прошепна един глас.

Сянката излезе на лунната светлина.

Леонардо въздъхна с облекчение.

— Джана!

— Влизай бързо вътре! — зашептя тя. — Чисто е! Португалеца още е буден! Надникнах тайно през ключалката му.

— И какво? Видя ли нещо?

— Не, за съжаление. Преместил е масата така, че през ключалката не може да се види какво прави!

Леонардо показва огледалния лък.

— Още малко и всичко ще се промени! — обеща той.

Джана опули очи при вида на странното нещо.

— Аха, това значи е уредът, който си изобретил!

— Точно така.

— Надявам се, че работи!

— Разбира се, че работи! Нали го изпробвах. Може би дори ще продам идеята на Медичите. Това е най-могъщата фамилия във Флоренция и баща ми вече работи за тях. Близко е до ума, че от време на време им се налага да шпионират някого.

— Всяко нещо по реда си, Леонардо. Запази фантазиите си за по-късно! Ела горе!

Леонардо я последва вътре. Минаха по един коридор, после през гостилницата и се заизкачваха по стълбището, което водеше към стаите.

Всяко стъпало скърцаше и Леонардо можеше само да се надява, че Португалеца или родителите на Джана няма да ги чуят. Най-сетне стигнаха до горния етаж. Тук беше доста тъмно, тъй като повечето прозорци бяха затворени с капаци и почти не проникваше лунна светлина. Прокраднаха се на пръсти до стаята, непосредствено до стаята на Португалеца.

— Погрижих се прозорецът да остане отворен — прошепна Джана. — Иначе капациите щяха да вдигнат шум и Португалеца щеше да се усъмни, че нещо става! — Тя снижи глас до едва чуто шептене.

— Отлично! — прошепна Леонардо.

Той отиде до прозореца и погледна навън. Рояк молци се въртеше около свещника на Португалеца. От време на време някой от тях влиташе и в тяхната стая. Леонардо разпъди насекомите с няколко резки движения.

И тогава най-сетне настъпи мигът да изпробват възможностите на огледалния лък.

Леонардо седна на перваза на прозореца и се подаде навън.

— Дръж ме здраво! — нареди той на Джана.

Джана го сграбчи за кръста.

Леонардо погледна надолу. Ако падне оттук, със сигурност ще си счупи някой крак или ръка. А шумът ще разбуди цялата къща.

Той извади огледалния лък и го протегна към съседния прозорец, като следеше внимателно огледалото, което се намираше от неговата страна на лъка. Мина известно време, докато нагласи огледалото така, че да не вижда тавана или пода на съседната стая. Ръцете вече го заболяха, защото трябваше да се подаде навън малко повече, отколкото в къщата на дядо му, където беше направил първите изпитания на своя уред.

И тогава внезапно Португалеца се появи в огледалото.

Той седеше на своята маса, върху която бяха подредени най-добрите принадлежности за чертане, които Леонардо беше виждал някога! До различните линеали имаше не само парчета въглен, но и моливи, с които можеха да се теглят още по-тънки линии. Бащата на Леонардо получи веднъж такъв молив от един пътуващ търговец от Пиза, когото спаси от затвора, и го използва, докато накрая от него остана само едно малко парче.

И все пак Леонардо не можа да различи какво точно чертае Португалеца. Виждаше се само, че има пред себе си два големи листа хартия. Той непрекъснато поглеждаше към листа вдясно и сетне продължаваше да работи върху листа пред себе си.

Накрая Леонардо нямаше повече сили да стои в това неудобно положение. Ръцете го боляха ужасно и той едва успя да изтегли огледалния лък. При това по най-глупав начин бутна свещника на съседния перваз.

Свещникът падна с трясък в стаята. Удари се с тъп звук в пода и Леонардо чу как Португалеца ругае на родния си език.

Джана едва не изкрещя от ужас.

Тя понечи да изтича към вратата на стаята, но Леонардо я спря.

Той сложи пръст на устните си. Мълчание и абсолютно спокойствие. Това сега беше ключът към тяхното спасение.

В стаята си Португалеца очевидно се опитваше да предотврати избухването на пожар. Чуваше се да тропа с крака и да удря по земята с дрехата си.

Когато в съседната стая най-сетне настъпи тишина, Леонардо въздъхна дълбоко.

— Отървахме се на косъм!

— Мислиш ли, че е заподозрял нещо? — тревожеше се Джана.

— Не, не вярвам — отвърна шепнешком Леонардо. — Но нека по-добре изчакаме тук още известно време. Ако на всичкото отгоре чуе скърцане на врата в коридора, непременно ще се усъмни...

Те седнаха на пода.

— Какво видя? — попита тя.

— Не съм сигурен — измърмори Леонардо.

— Искаш да кажеш, че всичко е било напразно? Че не си видял нищо? И искаш да продаваш този смешен огледален лък на Медичите! Ще се пръсна от смях!

Леонардо поклати глава.

— Естествено, че видях какво прави. Но не знам какво всъщност означава това.

— Не те разбирам!

— Утре ще говорим за това. Просто ела у нас. Надявам се и Карло да намине и ще измислим какво да правим по-нататък.

— Добре.

— А сега ме изведи от тук!

ВОЕНЕН СЪВЕТ

На следващия ден в стаята на Леонардо се събра военен съвет. Леонардо, Джана и Карло обсъждаха акцията от миналата нощ.

— Беше сложил един до друг два големи листа хартия — разказваше Леонардо.

— Но не можа да видиш какво има върху тях? — досети се Карло.

— Нямаше ли някакви магически знаци? Пентаграми? Магични символи? — настояваше Джана. — Не успях да видя дали имаше такива неща по листовете, докато надничах през процепа на вратата.

— Нали не мислиш, че на масата са били същите листове — напомни й Леонардо. — Ако питате мен, това, което видях, може да се обясни, само ако предположим, че Португалеца копира нещо. Да, според мен той прерисува или преписва нещо.

— И какво би могло да е това? — недоумяваше Джана.

Леонардо вдигна рамене.

— Нещо, което е толкова ценно, че един пратеник носи оригинала от Флоренция, а друг отнася копието към Пиза. Доколкото разбирам, точно това всъщност се случва!

— Банкноти! — възкликна Карло. — Може би фалшифицират банкноти!

Банкнотите бяха измислени, за да не се налага да се товарят цели коли със златни и сребърни монети, когато се плащат големи суми. Вместо това банките във Флоренция издаваха документ, който можеше да се размени срещу определено количество злато. Това злато си стоеше в банката и не се налагаше да се разнася по пътищата.

— Слушайте сега, това е нещо, от което разбирам добре — продължи триумфално Карло, когато видя недоумението, изписано по лицето на приятеля си. Най-сетне имаше нещо, за което знаеше повече от Леонардо! — Нали баща ми е търговец и разбира от тези неща! Веднъж трябваше да изчисля стойността на няколко банкноти, които той искаше да размени във Флоренция.

— Не ги ли подпечатват с печати, така че да не могат да бъдат фалшифицирани? — изненада се Леонардо.

— О, да! — кимна Карло. — Използва се само хартия с водния знак на банката. Но нали всичко може да бъде фалшифицирано! Възможно е фалшификаторите да са се добрали дори до оригиналната хартия.

— Листовете върху масата му бяха твърде големи за банкноти! — поклати глава Леонардо.

— А ти изобщо виждал ли си някога банкнота? — попита предизвикателно Карло.

Леонардо поклати глава.

— И все пак не мога да си представя, че са толкова големи, че покриват половината маса, нали така? Това би било напълно непрактично.

Карло млъкна. Тъкмо беше решил, че най-сетне му се е удало да засенчи Леонардо. Но трябваше да признае, че Леонардо отново се оказа прав. Естествено, че банкнотите бяха много по-малки — за да са удобни за ръката. Дори когато бяха разгънати, те в никакъв случай не можеха да покрият половин маса.

— Имаш ли по-добра идея? — попита обезкуражен той.

— Мисля, че са географски карти — кимна Леонардо. — Според баща ми, ако срещнеш тук португалец, то той най-вероятно има нещо общо с мореплаването. Каза ми също, че морските карти се пазят като държавни тайни. Те са изключително ценни. Нищо чудно някой шпионин да носи тук тайни морски карти. А португалецът да е картограф. Той прерисува картите и ги дава на друг пратеник, който пък ги доставя на възложителя. Нещо такова си представям. Какво ще кажете?

— А помисли ли за това, че Флоренция не лежи на крайбрежието и там всъщност няма кораби? — възрази Карло. — Как тогава някой там би могъл да притежава морски карти?

Леонардо вдигна рамене.

— А защо не? Най-близкото пристанище е в Пиза, но се управлява от Флоренция. Защо тогава тайните карти да не се пазят там?

Джана изглеждаше разочарована.

— Нямам чувството, че сме напреднали много — призна тя. — Всичко, което имаме в момента, са само предположения.

— Обосновани предположения — защити се Леонардо.

— Да, но все още не сме разкрили тайната на Португалеца.

— Започвам да си мисля, че накрая всичко ще се окаже нещо съвсем безобидно — подсмихна се Карло. — Може би този португалец е картограф, който предлага услугите си на различни клиенти, които го посещават от време на време. Уважаван човек, който упражнява занаята си. Може би бивш мореплавател, който не иска да се върне в родината си, понеже не е намерил по-хубаво място на света от Винчи, най-хубавото село в република Флоренция.

— Трябва да продължим да наблюдаваме този тип — настоя Леонардо. — При най-добро желание не мога да си представя, че всичко това е съвсем безобидно. Твърде много криеница има в цялата история.

— И какво предлагаш? — попита Джана. — Да не би да искаш да събориш свещника на Португалеца и тази нощ?

Леонардо поклати глава.

— Не, това е безсмислено. С огледалния лък няма да успея да видя какво има върху листовите, които лежат на масата му.

Карло не успя да скрие усмивката си.

— Освен ако не ги сложи пред самото огледало!

Всички се разсмяха.

Леонардо бързо си възвърна сериозността.

— Джана, при всички случаи трябва да знам, когато отново се появи някой от куриерите.

— И какво ще направиш тогава?

— Ще го проследя. От вчера си имам кон. Бих могъл да проследя с него куриера. Трябва да разберем откъде по-точно идват тези пратеници и къде отиват. Може би те ще ни отведат при хората, които стоят зад всичко това. Тогава ще стане съвсем ясно какво всъщност се случва.

— Но това е лудост! — поклати глава Карло.

— Страх ли те е? Всъщност смятах да те взема със себе си, ако се наложи да проследим пратениците. Конят с лекота ще ни носи и двамата, не сме тежки. Това изобщо не е проблем за него.

— Как мислиш, лесно ли ще ми се размине, ако отпраша нанякъде с теб посред нощ, за да преследвам загадъчен непознат...

Леонардо вдигна вежди. Точно такъв отговор очакваше от своя приятел Карло. Но не искаше да се предаде толкова лесно.

— Обмисли го все пак — предложи той.

— А аз! Какво ще правя аз? — попита Джана. — Предвиждаш ли и за мен някаква опасна задача?

— Най-важната! — увери я Леонардо.

Джана са ококори.

— Ще ме вземеш и мен на коня? На ръце, защото на седлото няма да има повече място?

— Не! Говоря сериозно. Ти трябва да ми съобщиш, когато се появи конник. Няма значение по кое време на деня или нощта! Ти при всички случаи ще чуеш, докато аз не мога да гарантирам, че ще съм на прозореца точно когато този тип прекоси площада. Обещай да си отваряш очите и ушите и да ми съобщиш веднага! Ще оседлая коня и ще се приготвя за миг.

— Няма ли оседлаването на коня да ти отнеме повече от един миг? — любопитства Джана. — Тези конници никога не остават за дълго.

— Ще се упражнявам, докато се науча да го правя за миг! — обеща Леонардо с усмивка.

Щом се раздели с приятелите си, Леонардо отиде право в обора, метна седлото на коня и закопча ремъците.

Беше му ясно, че трябва да бъде много внимателен. Ремъците не биваше да са прекалено хлабави, защото тогава седлото можеше да падне заедно с товара си.

Скоро му стана ясно, че оседлаването не е лесна работа. От една страна, самото седло беше много тежко, от друга, конят се изнерви, защото усещаше неговата неопитност.

— Какви ги вършиш тук? — чу той внезапно гласа на дядо си.

Леонардо едва не подскочи от изненада. Изобщо не беше усетил кога дядо му е влязъл в обора.

— Да не би да излизаш да яздиш? — гледаше го стреснат старецът. — Вече е доста късно за езда.

Леонардо поклати глава.

— Всъщност исках да поупражня оседлаването.

— Но нали знаеш как става! Защо ти е да се упражняваш?

— Искам да го правя по-бързо. — Леонардо затаи дъх и се помоли дядо му да не забележи колко е развълнуван.

— Бих ти показал с удоволствие, но вече не се приближавам до седло. Нямам сили нито да го кача върху коня, нито да го сваля оттам. Гърбът ми ще ми скрои някой номер и после няма да мога да спя дни наред.

— Ще ми отговориш ли на един въпрос, дядо?

Старецът се приближи и погали коня по шията.

— Искаш да знаеш името ѝ? Всъщност е кобила и се казва Марчела.

— Виж ти. Но аз исках да попитам нещо друго.

— Моля! — изпъшка театрално дядо му, защото вече си представяше как ще трябва да изсмуква от пръстите си отговори на въпроси, които и на него не са му съвсем ясни.

— Как би постъпил, ако трябва много бързо да тръгнеш с коня нанякъде?

— Аз вече не яздя, моето момче — отвърна предпазливо дядото.

— Да си представим, че гърбът ти не ти прави номера, можеш да яздиш добре и трябва да препуснеш нанякъде по най-бързия начин, защото цялото село гори или...

— Ти да не си намислил пак нещо, от което става пожар? — прекъсна го старецът със заплашителен глас.

Леонардо поклати енергично глава.

— Не, нали ти обещах. Признавам, че извърших голяма глупост.

Вълна на облекчение премина по лицето на дядо му. Но само за миг. Той всъщност не вярваше много-много на обещанията на внука си.

— Е, да се надяваме! Ами, виж сега, ако наистина трябва да съм много бърз, просто ще тръгна без седло. Когато бях млад, изобщо нямахме седла. Нито пък юзди! И въпреки това можехме да се надбягваме със самия дявол!

КОННИЦИ В НОЩТА

През следващите дни не се случи нищо вълнуващо. Не се появи нито един от двамата конници, които посещаваха Португалеца.

Дядото на Леонардо се чудеше защо внукът му иска да язди кобилата Марчела без седло и упорито отказваше да помага, докато Леонардо се учеше да се качва на гърба ѝ.

Момчето не спря да се упражнява, докато не успя да се метне на гърба ѝ сам и без чужда помощ. Марчела се оказа много кротка и търпелива и понесе стоически опитите му.

Мина цяла седмица, без да се появи някой от куриерите. Почти всяка вечер Леонардо бдеше на прозореца до късно през нощта с надежда през селския площад най-сетне да профучи конник.

Минаха почти две седмици, докато една нощ...

Нещо изтрополи на пода и стресна Леонардо в съня му. През отворения прозорец в стаята му падна камък. После още един. И още един. Един глас извика тихо името му:

— Леонардо! Събуди се!

Леонардо скочи веднага на крака. Втурна се към прозореца и се размина на косъм със следващия камък, който едва не го улучи по главата.

На лунната светлина се виждаше Джана. Приличаше на призрак в нощницата си.

— Куриерът пристигна! — прошепна силно тя.

— Почакай! Идвам веднага!

Леонардо се облече набързо и се измъкна навън. Дядо му хъркаше толкова силно, че се чуваше от стълбището. След миг Леонардо беше при Джана.

— Кой от двамата беше? — попита той. — Онзи от Флоренция или другият?

— Нямам идея. Забелязах го едва когато почука на вратата. Татко му отвори, а аз се измъкнах през задната врата, за да ти съобщя. И трябва веднага да се връщам!

В същия момент се чу тропот на конски копита, който приближаваше към площада. Леонардо бързо дръпна Джана зад купчината дърва за огрев. Господин Пиеро беше ги насякъл, а Леонардо ги подреди край оградата. Конникът се появи на селския площад. Децата надникнаха предпазливо зад прикритието си.

На силната лунна светлина непознатият се виждаше съвсем ясно. За разлика от конника, който вече бе видял Леонардо, този не носеше кожена барета, а шапка с пера. Изпод плаща му се подаваше меч. Имаше контешка заострена брадичка. Той обърна коня си към Флоренция и напусна селото. След като се отдалечи, децата излязоха иззад купчината дърва.

— Трябва вече да вървя! — прошепна Джана и потрепери в нощницата си. Не от студ, а защото ѝ стана малко страшно.

Тя хукна към къщи, а Леонардо отиде в обора и изведе Марчела. Докато ѝ слагаше юздата, кобилата изпръхтя шумно.

Леонардо се опита да я успокои. В никакъв случай не биваше дядо му да се събуди точно сега. Сетне се метна на гърба ѝ.

Щом стигна пред къщата на семейство Малдини, Леонардо скочи на земята, взе камък и го хвърли към прозореца на таванската стая, в която спеше приятелят му.

Капаците се отвориха и оттам надникна Карло.

— Идваш ли с мен? — попита Леонардо.

— Слизам веднага! — отговори момчето.

След минута Карло се измъкна от къщи.

През това време Леонардо отново се качи на гърба на Марчела. Той подаде ръка на Карло, помогна му да се качи зад него, а после пришпори Марчела. Кобилата обаче никак не се впечатли от тяхното вълнение. Тя потегли спокойно и скоро стана ясно, че май никога няма да настигнат конника.

Карло познаваше добре първата половина от пътя, защото често придружаваше баща си до Флоренция. Той обаче не беше толкова сигурен за втората част от пътя. Момчетата решиха, че най-късно дотогава трябва да настигнат конника.

— Ако, разбира се, този тип е тръгнал към Флоренция и няма да свие някъде в друга посока! — уточни Карло. — Искам да кажа, че това са само предположения! Ние всъщност не знаем нищо със сигурност!

— Е, надявам се скоро това да се промени!

— Даваш ли си сметка какво ще направи с нас този човек, ако разбере, че се опитваме да разкрием тайната му? Ако наистина става дума за тайни карти, както предполагаш, той няма да ни остави живи, за да гарантира собствената си безопасност!

— Ще бъдем предпазливи — обеща Леонардо.

— Тогава ще се окажем свидетели на държавна измяна и ще трябва да даваме показания пред съда на Флоренция!

— Нека първо настигнем конника! — смени темата Леонардо.

Карло се усмихна на себе си, защото сега той, а не Леонардо, беше този, който се оказа в плен на фантазиите си.

Часовете минаваха. Марчела беше търпелива, но и доста своенравна. Почти невъзможно беше да я накарат да се движи побързо. От време на време Леонардо успяваше да я пришпори в галоп. Тогава той се вкопчваше за гривата ѝ, а Карло — за гърба му.

Но скоро Марчела отново забавяше ход и се връщаше към обичайния си тръс. Леонардо почти загуби надежда.

— Започвам да се съмнявам, че ще настигнем куриера с нашата Марчела.

— Може и да имаш право, но само ако той през цялото време препуска в галоп. Съмнявам се обаче, че е така.

— Защо да не го прави?

— Защото конят му вече е изминал веднъж пътя от Флоренция до Винчи. След такова препускане сигурно е напълно изтощен.

— Но конят на твоя баща трябва да тегли и натоварената карета, а този кон има само един ездач на гърба си!

— Да, но баща ми впряга в каретата си два коня! — възрази Карло. — Както и да е, предполагам, че той ще направи почивка за час-два. Най-малко! Сетих се и още нещо! Той всъщност няма никаква причина да бърза, защото градските врати нощем са затворени. И колкото и да бърза, ще трябва да изчака, докато ги отворят по изгрев-слънце.

Предположението на Карло се потвърди. Скоро изкачиха едно възвишение и съзряха огън в далечината.

— Това трябва да е той — зарадва се Карло.

— Нека се приближим, за да сме сигурни!

И Леонардо отново пришпори Марчела. Той разчиташе, че мракът ги крие от конника. Надяваше се също реката, край която лагерира мъжът, да заглуши тропота на копитата. Когато приближиха достатъчно, той направи знак на Карло, че спират. Смъкна се на земята и Карло го последва.

— А сега? — прошепна приятелят му.

Леонардо му подаде юздите на Марчела.

— Пази коня и чакай. Ще отида да огледам мястото!

— Добре.

Леонардо се запромъква, приведен на две, към огъня. Криеше се зад редките храсти, изчакваше няколко мига и после отново продължаваше напред.

На трептящата светлина на огъня той разпозна шапката с перо и куриера, който седеше върху плаща си. До него бяха седлото, мечът и кожена му чанта, която можеше да се носи на ремък през рамото, но също и да се закачи за седлото.

Чантата приличаше на чантата на другия конник, когото Леонардо беше видял.

Там ли е тайната, която трябва да разкрият? Тайна, която е достатъчно ценна, за да е необходимо двама въоръжени куриери да яздят през седмица до Винчи и обратно?

Конят на непознатия пощипваше трева на няколко крачки от него, завързан за едно дърво. Внезапно животното започна да пръхти.

Мъжът край огъня се обърна.

Леонардо замръзна на място. За миг дори престана да диша.

Дали пък конят не го е усетил? Или шумът, който вдигаше, беше изплашил животното?

На всичкото отгоре конят изцвили няколко пъти. Мъжът с широкополата шапка стана, отиде при него и го потупа по гърба.

— Спокойно! — рече той. — Няма нищо. Да не би да си жаден?

Мъжът развърза поводите и поведе коня към рекичката на около двайсетина крачки.

Леонардо впери поглед в кожената чанта, която остана край огъня. „Сега или никога!“, помисли си той.

Промъкна се напред, приведен към земята. Лагерът на непознатия беше обграден от храсти, високи до кръста, а реката течеше през малка падина, така че нямаше как да бъде забелязан.

Поне така се надяваше.

Накрая запълзя по корем.

Когато най-сетне се добра до чантата, Леонардо я отвори и надникна вътре.

Вътре имаше сгънати книжа, доста стари, ако се съди по пожълтелите ръбове. Леонардо чуваше как човекът говори на коня.

С бързо движение той измъкна един лист от чантата и го разгърна. Светлината на огъня беше достатъчна да види какво има там. Безброй линии с обозначени разстояния и със съвсем дребен шрифт — имена и названия.

Фортеца ди Сан Миниато, например.

Приличаше на карта или...

План! — досети се Леонардо. Строителният план на голяма сграда с яки стени.

Конят изпръхтя. Леонардо чу приближаващи се стъпки.

Той сгъна бързо листа, пхна го обратно в чантата и се промъкна зад храстите.

Непознатият доведе обратно коня и го върза за дървото.

В следващия миг погледът му падна върху чантата и той застина.

Чантата не лежеше така, както я беше оставил. В бързината Леонардо просто я хвърли до седлото, след като пхна листа вътре.

Човекът вдигна кожената чанта, надникна вътре и отново я сложи до седлото. После огледа земята и като че ли различи следи.

Той взе меча и го изтегли от ножницата. Хвана го здраво с две ръце, огледа се и тръгна по следите. Леонардо затаи дъх. Сви се на кълбо зад храстите с надеждата, че мъжът с широкополата шапка няма да го види в тъмнината.

Куриерът направи още една крачка напред. Ботушът му беше на ръка разстояние от Леонардо. Тогава внезапно той вдигна меча, замахна и започна да сече храстите.

Те не оказаха никаква съпротива на наточеното, проблясващо на лунната светлина острие. С две бързи замахвания то просто отнесе

горната част на хресталака. Изведнъж някакъв шум накара мъжа да се обърне назад.

— Кой е там?

Нещо се движеше в храстите отсреща. Той се втурна светкавично към тях и ги насече. В светлината на огъня оттам изскочи заек и с няколко подскока изчезна в тъмнината.

Непознатият си пое дълбоко дъх, огледа още веднъж околните храсти и накрая се върна при огъня. Остави меч до себе си, провери още веднъж съдържанието на чантата и поклати глава. Дали пък не си беше въобразил нещо? Дали пък самият той не беше разместил чантата?

Леонардо изчака, докато мъжът се излегна върху плаща и всичко утихна. Сетне се запромъква назад, много бавно и много внимателно. Достатъчно беше само едно пукване на клонче, за да привлече отново вниманието на конника, а нямаше никакво желание да се запознае с острия му меч.

Доста време мина, преди да се върне при Карло и Марчела. Беше забравил къде ги остави и не знаеше дали се движи в правилната посока.

В тъмнината всичко изглеждаше еднакво.

— Ах, ето те най-сетне! — въздъхна Карло с облекчение, но Леонардо сложи пръст на устните си.

— Трябва да сме много тихи! — предупреди той шепнешком. — Не знаем накъде отнася вятърът гласовете ни!

— Защо се забави толкова дълго?

Леонардо му разказа какво се случи.

— Извадих голям късмет, че този тип не ме насече на парчета заедно с храстите!

Докато разказваше как е извадил листа от чантата, Карло зяпна от удивление.

— Трябва да призная, че се възхищавам на смелостта ти, Леонардо! Никога не бих посмял да направя такова нещо!

— И аз не бих направил това още веднъж. Твърде рисковано е! — призна Леонардо.

— Е, и? Какво имаше в чантата? Географски карти, както предполагаше?

Леонардо поклати глава.

— Не точно, но съм бил много близо до истината. Имаше планове, строителни планове. Бяха доста пожълтели, това значи, че са оригинали, а не копия. Бяхме прави. Куриерът с перата носи оригиналите на Португалеца, той ги копира, после идва конникът с баретата и ги взема, за да ги отнесе кой знае къде.

Карло сбърчи чело.

Строителни планове? Кому е необходима толкова тайнственост около някакви строителни планове? Що за сграда е това?

— Имах само няколко мига, за да разбера това. Там пишеше Фортеца ди Сан Миниато... но, честно казано, на мен това нищо не ми говори.

— Охо, аз обаче знам за какво става дума! — развълнува се Карло. — Всеки път, когато пътуваме с баща ми за Флоренция, минаваме покрай Фортеца ди Сан Миниато. Това е една от кулите в крепостните стени на Флоренция. Съвсем наблизко е Порта ди Сан Миниато, една от вратите на Флоренция.

— Добре, че те взех — поклати глава Леонардо. — Ти наистина знаеш доста неща за Флоренция. Аз, за съжаление, никога не съм бил там.

— Градът има общо единайсет врати, но ние с баща ми винаги минаваме през Порта ди Сан Миниато, понеже пазачите там не ни създават затруднения. Мисля, че баща ми винаги им бутва по няколко флорина, за да не проверяват прекалено строго колата му. И все пак... чудя се... какво толкова ценно може да има в тези планове!

— Това са плановете на укрепление — подчерта многозначително Леонардо.

— Е, и какво от това?

— Укрепление, което защитава Флоренция също както градската стена и портите! Помисли само, за кого биха могли да бъдат важни тези планове?

— Изобщо не разбирам за какво говориш. Да не искаш да кажеш, че някой се готви да нападне Флоренция?

— Точно това се опитвам да ти кажа! За всеки, който иска да нападне града, ще е огромно предимство, ако познава в детайли

укрепленията, нали така? Карло, Португалеца и двамата конници са шпиони!

ВЪВ ФЛОРЕНЦИЯ

Карло беше на мнение, че е крайно време да се връщат във Винчи.

— Ще успеем да стигнем преди разсъмване и никой няма да забележи, че през нощта не сме били в леглата си!

Но Леонардо беше твърдо против.

— Изобщо не може да става дума за връщане, Карло! Не можем да се откажем точно сега, толкова сме близо до целта.

— Но нали знаем вече каква тайна се крие зад странното поведение на Португалеца! Той е шпионин! Това изобщо не е безобидно, но Джана все пак ще се зарадва, че не е магьосник.

— Как така?

— Ами нали сега е сигурно, че родителите ѝ не са подслонили магьосник!

— Да, но вместо това са подслонили шпионин. Как мислиш, дали в този случай ще им се размине съдът, Карло? Освен това ние все още знаем твърде малко. Например, нямаме идея от кого всъщност получава плановете мъжът с перото! Той трябва да има помощници в града. Някой високопоставен служител, например. И ако наистина е така, то би трябвало да препуснем право към двореца на Медичите, за да предупредим управителя на Флоренция, че някой подготвя нашествие.

Карло затаи дъх.

— Ама ти наистина ли смяташ да преследваме този тип до Флоренция! Това изобщо не е необходимо.

— Необходимо е! — настоя Леонардо. — Ако искаш да си ходиш вкъщи, върви, но аз ще взема коня.

Карло се отчая.

— Само като си помисля каква паника ще настане у дома, като открият, че ме няма!

— Това, което правим тук, е много по-важно! Ако беше тук, баща ти щеше да се съгласи с мен. Ако наистина ще има война и тук ще

нахлуят чужди войски, те ще опустошат всичко, а търговците ще пострадат най-много! Чуждите войници ще плякосат склада му, преди да успее да го пренесе на сигурно място. Така че ти всъщност му правиш голяма услуга, като помагаш да бъдат заловени шпионите!

Карло се почеса по главата.

— Ами щом казваш...

— Сигурен съм в това! — заяви Леонардо.

— И какво ще правим сега?

— Просто ще останем тук и ще изчакаме куриера да потегли отново. И тогава ще го проследим.

— Звучи съвсем просто — боя се обаче, че изобщо не е толкова безопасно, както го описваш.

Леонардо и Карло се редуваха да будуват, взрени в огъня в далечината. Не искаха да пропуснат тръгването на куриера.

Карло събуди Леонардо малко преди изгрев-слънце. На хоризонта вече се очертаваше блестящата ивица, която предвещава утрото.

— Той явно е стъпнал огъня — рече развълнувано Карло.

Момчетата се заслушаха и само след миг дочуха тропот на копита. Непознатият продължаваше пътя си.

В следващия миг Леонардо вече беше съвсем буден.

— Бързо! След него! Какво чакаш още?

— Не е необходимо да бързаме. Трябва да се движим достатъчно далеч от него — настоя Карло. — Нали не бива да ни забележи. Аз поне нямам желание да бъде насечен с меч!

Покатериха се на гърба на Марчела и потеглиха след шпионина с благоразумна скорост.

Разстоянието между тях и конника с широкополата шапка ставаше все по-голямо, защото започна да се развиделява. Беше почти невъзможно да се следи какво става с него.

Часовете минаваха и на моменти двамата приятели напълно го губеха от поглед. Той изчезваше между дървета и храсти или зад ниски възвишения.

Съзряха го отново едва когато в далечината изникнаха крепостните стени на Флоренция. Той яздеше право към града.

Сега вече Карло и Леонардо можеха да скъсят разстоянието, защото от всички страни към портите на града се стичаха хора и коли. Това бяха търговци и селяни, които отиваха със стоката си на пазара, или хора от околността, които си търсеха работа като надничари и слуги.

Сред всички тях Карло и Леонардо вече изобщо не биеха на очи, дори конникът да ги беше забелязал преди.

— Дий! — извика Леонардо и пришпори Марчела, която обаче отказа да ускори ход.

— Изтощена е — рече угрижено Карло. — Не очаквай от нея да препуска в галоп!

Въпреки това Марчела намали разстоянието между тях и куриера.

Внезапно мъжът се обърна и намръщено огледа двете момчета от горе до долу.

— Мислиш ли, че подозира нещо? — прошепна Карло.

— Не, няма как. Ако беше ме видял в храстите, тази глава отдавна вече нямаше да е на раменете ми.

Непознатият дръпна поводите на коня и като че ли зачака двете момчета.

— Запази спокойствие! — обърна се Леонардо към Карло. — Ще се държим така, сякаш най-нормалното нещо на този свят е да яздим към Флоренция.

— Кой сте вие? — попита човекът, когато Карло и Леонардо приближиха достатъчно.

— Името ми е Леонардо, а зад мен е Карло. Пътуваме за Флоренция, както предполагам, и вие, господине.

Човекът изгледа пренебрежително Леонардо.

— Отдавна ли ме следите? — беше следващият въпрос.

Леонардо се опита да се направи на изненадан.

— Да ви следим ли? — ахна той. — Как ви хрумна, че ви следим, господине... впрочем, с кого имаме честта да разговаряме?

— Това няма никакво значение! — сръза го мъжът и поглади заострената брадичка, която скриваше долната част на лицето му. — Просто искам да знам откога вие двамата ме следите и защо!

— Ами, както казах, не ви следим... По-скоро имаме една и съща цел с вас — Флоренция!

— И за какво ви е притрябвала Флоренция, ако мога да попитам?

— Ще си опитаме късмета — обади се изотзад Карло, преди Леонардо да успее да отговори. — Флоренция е толкова богат град, че сигурно ще има нещо и за онези, които са бедни по произход.

— Аха, значи сте просяци! — кимна с глава човекът. — Мога само да ви предупредя, че във Флоренция има повече от достатъчно улични деца, които просят милостиня — едва ли е останало нещо за вас.

— Ние сме в ръцете на Бога и на съдбата си — отвърна смирено Леонардо.

— Така, така... — измърмори човекът.

Той очевидно не вярваше твърде на приказките им. Лявата му длан стисна здраво дръжката на меч, чието острие беше свистяло на косъм от главата на Леонардо. Тогава внезапно конникът посочи с глава Марчела.

— И как така две уж просещи момчета пътуват на кон? Виждам също, че единият от вас има дори обувки!

Това беше за Карло.

На Леонардо му хрумна подходящо обяснение.

— Родителите ни починаха преди години от болест и ние отидохме да живеем при дядо, но Бог го прибра при себе си. Конят е всичко, което притежаваме, защото къщата и цялото му имущество бяха заложени, той имаше големи дългове. Не знаем от какво ще живеем.

— О, това е една много покъртителна история — иронично рече конникът с такава физиономия, че не остана никакво съмнение какво всъщност мисли за небивалиците, които чу току-що.

— Сам виждате... Положението ни е отчайващо! Дали ще имате няколко излишни флорина за бедните деца? Нямаме какво да ядем днес!

Мъжът с широкополата шапка се разсмя гръмогласно. Той посегна към торбичката, която висеше на колана му, извади няколко монети, хвърли ги на пътя и препусна напред.

— Почакай, ще взема монетите — обади се Карло и скочи от гърба на Марчела.

Той събра монетите, разгледа ги удивено и опита със зъби дали са истински.

— Ще си ги поделим.

— Точно така.

Леонардо му помогна да се качи отново на гърба на Марчела.

— Страшен си! — възхити му се Карло. — Не само че измисли идеалното обяснение, но то прозвуча толкова убедително, че човекът ни даде милостиня!

— Не съм сигурен дали съм звучал убедително — възрази Леонардо. — Не успях да оставя чантата край огъня в същото положение, в което я намерих, и освен това той видя следите ми.

— Мислиш ли, че може да направи връзка между тези следи и нас?

— Ами едно е сигурно, моите следи са по-малки от тези на голям човек и той няма как да не е забелязал това.

— Не му мисли толкова, Леонардо. Той едва ли е обърнал внимание на такива подробности. Или може би искаш да се върнем?

Леонардо помисли за миг и поклати енергично глава.

— Не! — рече той. — Късно е вече!

Последваха конника до най-близката врата на града. Това не беше Порта ди Миниато. Карло протегна ръка и посочи едно място в градската стена, където тя правеше завой. Там стърчаха няколко високи наблюдателни кули. Зад бойниците патрулираха войници с арбалети.

— Това е укреплението, чието име си видял на плана, Леонардо! А точно до него е вратата, която използва баща ми. Но понеже няма да вкараме в града стока, не си струва да заобикаляме дотам.

— Освен това не бива да изпускаме от очи нашия човек — добави Леонардо.

Те видяха как стражите при градската врата направиха знак на конника с широкополата шапка да мине. Явно го познаваха.

След няколко минути Карло и Леонардо също стигнаха вратата.

Стражите не проявиха особен интерес към тях и им махнаха да минат.

Леонардо беше възхитен от великолепието на сградите и глъчката по улиците.

Те бяха пълни с търговци, зяпачи и богати граждани в скъпо облекло.

Конникът си проправяше път през тълпата. Понеже все още яздеше, той стърчеше над останалите минувачи и за щастие се виждаше отдалеч.

— Почакай тук — рече Леонардо на Карло. Преметна десния си крак над главата на Марчела и скочи от гърба ѝ. — Пази Марчела!

— Какво си наумил? — попита Карло.

— Искам да проследя нашия човек. Но не виждам шанс да се проврем през тълпата с този кон.

— Къде ще те намеря? — извика Карло, малко разтревожен.

— Изобщо не ме търси! Аз ще се върна тук! — И в следващия миг Леонардо изчезна сред минувачите.

Момчето се запровира между хората в посоката, в която изчезна конникът.

За миг се отчая, че го е изгубил и всичко е било напразно, но после внезапно го съзря тъкмо когато завиваше в една тясна уличка. Там беше доста тъмно, защото къщите от двете страни бяха на три и повече етажа.

Леонардо го последва незабелязано, като се криеше във входовете. Най-сетне куриерът скочи от коня, върза го за някакъв кол и потропа на една врата. Никой не му отвори.

— Отворете! — заудря той по затворените капаци на прозорците. — Матео е!

Мъжът се огледа внимателно във всички посоки. Няколко играещи деца се втурнаха по улицата откъм ъгъла и свиха в пресечка между къщите, толкова тясна, че по нея не би могъл да мине конник.

Матео изчака, докато се отдалечиха, после потропа още по-силно по вратата.

Този път му отвори. Сивокос мъж с тъмночервена дреха подаде глава. Той се огледа на всички страни и едва тогава излезе пред вратата.

— Върнали сте се? Много добре!

Матео, мъжът с широкополата шапка с перата, бръкна в кожената чанта, окачена на седлото и я отвори. Извади плановете и ги предаде на сивокосия.

— Кога ще получа следващите плановете? — попита той.

— Не става толкова бързо! — измърмори другият, докато скриваше плановете под тъмночервената си дреха. — Не може твърде много документи да липсват в един и същ момент от двореца. Прави впечатление!

— Моите възложители бързат! — отвърна Матео. — Те искат плановете на всички укрепления на Флоренция колкото се може по-бързо, а ако продължаваме с тази скорост...

— Рискът, който поемам, и така е твърде голям — отвърна сивокосият. — Мога да направя нещо за вас най-рано след една седмица. Първо трябва да върна оригиналите, което не е лесна работа! Ако ме заловят, ме чака смърт!

— Но вие получавате за работата си много пари, Алесандро! Не забравяйте това!

— Правя каквото мога!

Сивокосият Алесандро се скри в дома си. Леонардо чу ясно как заключи вратата.

Матео се метна отново на коня и тръгна към Леонардо.

Момчето се притисна към стената на входа, в който се скри. Конникът приближаваше. Копитата на коня чаткаха по павираната улица. Внезапно мъжът пришпори коня и препусна по улицата. Профуча толкова бързо край Леонардо, че изобщо не го забеляза.

В старанието си да остане незабележим Леонардо дори спря да диша.

Тропотът на копитата се отдалечи. Смеси се с другите шумове, които идваха от главната улица, и малко по-късно вече изобщо не можеше да се различи сред тях.

В ДВОРЕЦА НА МЕДИЧИТЕ

Леонардо се приближи до вратата, зад която изчезна сивокосият. Момчето се надяваше върху нея да има табелка с някакво име, но нямаше нищо.

Замисли се какво да прави.

Най-добре беше да се върне при Карло, който го чака при градската врата. А после щяха да решат какво да предприемат.

Леонардо тръгна към главната улица. От една пресечка отново се появиха децата, които играеха на криеница в тъмните улички наоколо.

Най-малкото дете в групата не беше на повече от пет години, а най-голямото беше момиче на възрастта на Джана.

— Почакайте! — извика той след тях.

Те спряха и се спогледаха, а в погледите им проблесна изненада и предпазливост. Леонардо не беше от техния квартал и за тях беше чужденец. Той беше наясно, че ще го посрещнат с недоверие.

— Какво искаш? — попита момичето.

— Имам един въпрос. Тук живее един човек със сиви коси и тъмночервена дреха. Трябва да сте го виждали.

Момичето скръсти ръце пред гърдите си.

— Намусеният Алесандро? — попита то.

— Той винаги ни гълчи, когато вдигаме шум! — добави едно момче с мръсни ръце и още по-мръсни крака.

— Какво знаете за този човек?

— А ти защо питаш? — изрепчи се момичето.

— Ами, интересувам се.

— Той се мисли за много важен, защото е управител на библиотеката в двореца на нашия градоначалник Козимо де Медичи!

— Аха, разбирам — кимна Леонардо. — А къде се намира този дворец?

— Какво ще получа, ако ти кажа?

Леонардо извади една от монетите на Матео.

— О, за това дори ще те заведе дотам, ако искаш! — зарадва се момичето.

Тя поведе Леонардо през лабиринт от тесни улички. Само след няколко минути той напълно загуби ориентация.

— Как се казваш? — попита той момичето.

— Катарина.

— Също като майка ми.

Момичето се засмя за пръв път.

— И майка ми се казва Катарина, баба ми също.

— Не се ли обърквате — зачуди се Леонардо. Най-сетне двамата стигнаха до внушителна многоетажна сграда.

— Мога ли да попитам какво ще прави някой като теб в двореца на нашия градоначалник? — попита Катарина пред портата, през която се влизаше във вътрешния двор.

— Това е тайна — отвърна многозначително Леонардо.

Тя се усмихна и кръстоса ръце пред гърдите си.

— Аха, сега разбирам, ти пътуваш с тайна мисия от Козимо де Медичи? Ще умра от смях. Този човек управлява Флоренция от десетилетия и ти съвсем не си му нужен!

— Както казах, не искам да говоря за това — отвърна твърдо Леонардо. — Но си мисля, че някой ден този град ще ми бъде много благодарен и дълго ще си спомня за мен!

— Ха, ха, продължавай да бленуваш! Но щом действително смяташ да направиш много за този град и да се прочуеш — кого имах честта да заведе до двореца?

— Леонардо. Просто Леонардо да Винчи.

Тя се разсмя.

— Бъди здрав! Не вярвам да се срещнем отново или пък да чуем нещо един за друг.

След миг Катарина изчезна в тълпата.

Леонардо опита да се промъкне във вътрешния двор, но един от стражите веднага му препречи пътя.

— Спри момче, къде си тръгнал?

— Трябва да съобщя нещо важно на нашия градоначалник!

Стражът пред него беше въоръжен с меч и алебарда.

— Тогава по-добре кажи първо на мен, а аз ще реша дали е достатъчно важно, за да занимаваме с това Козимо де Медичи — рече

любезно той.

— Не, трябва да му го съобщя лично!

— Съжалявам, но нашият господар има твърде много задължения, за да се занимава с проблемите на децата. Предлагам да отидеш при родителите си и да обсъдиш това, което има да казваш, с тях. И ако те решат, че то действително е важно, ще възложат на своя нотариус да направи официално заявление до Републиката. Разбра ли ме?

— Чудесно! Баща ми е нотариус. И работи за Козимо де Медичи!

— О, да, вярвам ти! А кокошките на моята баба снасят златни яйца!

— Това е самата истина! Наистина трябва спешно да говоря с този господин! Съдбата на целия град зависи от това!

Стражът си пое дълбоко въздух. До този момент той очевидно се забавляваше, но Леонардо забеляза, че разговорът започва да го изнервя. Мъжът се огледа за помощ към другите стражи, които патрулираха пред двореца.

— Франко, няма ли да помогнеш! — извика той. — Стоиш си там и само се подсмиваш...

Мъжът, когото нарекоха Франко, приближи, спря пред Леонардо, подпря се на алебардата си и бутна назад украсената си с пера шапка.

— Откога се страхуваш от деца, Енрико? — рече той. — Как ще защитаваш двореца, като не можеш да се справиш с едно дете!

Той едва сдържаше смеха си.

— Иска непременно да се срещне с Козимо де Медичи!

— Ами! Само проси! Ще попитам вътре дали могат да му дадат нещо! — Франко се обърна и влезе в двореца.

— Не съм просяк! — защити се Леонардо.

— О, да, вярвам ти! — кимна Енрико. — Аз пък стоя тук, за да хвана дюстабан...

Малко по-късно стражът на име Франко се върна и направи знак на Леонардо да го последва.

Аха, сега ще ме пуснат в двореца, помисли си Леонардо.

Но как е възможно това?

Нима аргументите му са прозвучали толкова убедително? Вероятно стражът се беше застъпил лично за него пред Козимо де Медичи, който беше умен човек, това Леонардо знаеше от баща си.

Той погледна триумфално Енрико и последва Франко във вътрешния двор на двореца.

— Къде е господин Козимо сега? — попита пътъом Леонардо.

— Просто ме следвай и не говори толкова много — сръза го Франко. — Някой да ти е казвал, че въпросите ти ужасно нервират хората?

— Ами, да, случвало се е — призна Леонардо.

— Ами тогава вероятно хората имат право. Така че си дръж езика зад зъбите. Службата ми е достатъчно тежка и нямам желание някой да ми дълбае дупки в стомаха с тъпите си въпроси.

Леонардо реши да бъде абсолютно мълчалив и не продума повече.

Той всъщност очакваше да се изкачат към великолепия портал, който водеше към главния вход на двореца. Вместо това се насочиха към един страничен вход.

Леонардо последва Франко през върволица от коридори. Навсякъде ухаеше много вкусно.

Ако не ставаше дума за съдбата на Република Флоренция, Леонардо би пробвал с удоволствие от всички благоуханни блюда, които вероятно се приготвяха зад вратите.

И тогава внезапно пред очите му сякаш се вдигна завеса.

— Ние сме в кухнята! — разбра той.

— Естествено, че сме в кухнята.

— Мислех, че отиваме в залата за аудиенции на господин Козимо!

— Ти добре ли си?

Въведоха Леонардо в едно от кухненските помещения и му посочиха масата. Един от готвачите попита:

— Това ли е момчето?

Франко кимна.

— Не разбирам нашия господар. Защо непрекъснато дава подаяние на тези просяци, защо ги храни?

— Защото иска народът да го обича — отговори Франко. — Ако нагостите тук един бедняк, той ще го разкаже на стотици други

бедняци и всички те ще се похвалят, че са били в кухнята на Козимо де Медичи!

Готвачът се обърна към Леонардо.

— Ще получиш парче хляб и сирене. Изяж ги тук или изчезвай веднага, все едно ми е!

И готвачът сложи пред Леонардо прясно изпечен хляб и сирене.

— Ето! Не можеш да се оплачеш! Обзалагам се, че никога през живота си не си получавал толкова много ядене наведнъж!

— Ще взема това и ще го разделя с приятеля си — заяви Леонардо.

— Както искаш, момчето ми — отвърна готвачът. — Тогава по-добре веднага върви при него.

— Но не и преди да съм говорил с Козимо де Медичи — настоя Леонардо. — Някой изнася планове на укрепленията на Флоренция от двореца, носи ги на един човек във Винчи да ги копира, а сетне се предават на трети човек. А той ги носи на враговете!

Готвачът се обърна към Франко.

— Моля те, погрижи се това досадно хлапе да изчезне от кухнята! Милосърдието на нашия господар Козимо може и да стига дотам, че да храни бедните — моето милосърдие обаче не стига дотам, че да слушам тези брътвежи!

— Това е самата истина! — упорстваше Леонардо.

Но нищо не помогна.

Франко сграбчи Леонардо за яката и го бутна към коридора.

— Получи каквото искаше, бъди доволен! — рече грубо стражът. — Всеки друг просяк в града би бил щастлив от хляба и сиренето! Но на теб това не ти стига, нали? Хайде марш навън, неблагодарнико!

Колкото и да протестираше Леонардо, само няколко минути по-късно той се озова на улицата и можеше да е съвсем сигурен, че в никакъв случай няма да го пуснат втори път в двореца.

Леонардо стигна с питане до градската врата, при която го чакаха Карло и Марчела.

Карло познаваше добре приятеля си и веднага позна, че мисията му не се е увенчала с особен успех.

— Е, поне има какво да ядем — обобщи мрачно неуспеха си Леонардо. — Сигурно и на теб коремът ти курка като моя!

— Е, тук си абсолютно прав — потвърди Карло.

Докато си поделяха хляба и сиренето, Леонардо разказа на Карло какво се е случило.

— Никой не ми обърна внимание! — възмущаваше се той. — Дори не провериха дали баща ми наистина е нотариус и работи за Козимо де Медичи! Веднага ме обявиха за просяк — и се отнесоха с мен по този начин!

Карло отхапа от хляба и сиренето.

— Виж сега! — рече той с пълна уста. — Това, че са те взели за просяк, има и своите хубави страни. Не вярвам, че някой друг щеше да ни нагости по-добре! Не бях опитвал толкова вкусен хляб!

Известно време момчетата се съвещаваха какво да правят и в края на краищата стигнаха до извода, че тук, във Флоренция, не биха могли да постигнат нищо. Никой не искаше да повярва на ужасното разкритие, което бяха направили.

— А у дома сигурно вече се безпокоят за нас — допълни Карло. — И без това, ако тръгнем сега, ще се приберем чак късно вечерта.

— А после? — попита Леонардо. — Какво ще стане после? Нима просто ще наблюдаваме от страни как шпионите подготвят нападението на някоя чужда армия?

— Нямам идея. Но ако стане така, не бихме могли да променим нищо, Леонардо. Колкото и да ни се иска.

Леонардо обаче нямаше намерение да се примири.

Двете момчета се завърнаха във Винчи късно вечерта, дълго след залез-слънце. Леонардо остави Карло пред дома на семейство Малдини.

— До утре.

— Не бих се обзаложил за това — отвърна му Карло. — Напълно е възможно утре и вдругиден да бъда под домашен арест!

— Не бързай с предположенията! — спря го Леонардо. — Решаващо в такива случаи е как ще обясниш нещата!

— Боя се, че никакви обяснения няма да помогнат да се избегне голямата разправа.

— Ако кажеш на баща си, че сме направили всичко това, само за да предотвратим действията на вражески шпиони, той ще прояви разбиране — беше убеден Леонардо. — Той като търговец във всички случаи ще загуби много, ако тук дойдат чужди войски!

Двамата се сбогуваха и Леонардо тръгна към дома си. Дядо му го чу да се приближава и излезе да го чака отвън. До него застана господин Пиеро с ръце на кръста и почервено лице.

Леонардо слезе от коня, погледна дядо си, сетне баща си, после още веднъж дядо си и баща си и накрая вдигна рамене.

— Съжалявам, малко закъснях.

— Малко ли? — избухна баща му. — Ти изобщо даваш ли си сметка как се притеснихме за теб? Знаеш ли как се е почувствал дядо ти, когато се събудил тази сутрин и установил, че си тръгнал нанякъде с коня? Представяш ли си какво би могло да ти се случи?

Когато Леонардо започна да обяснява, че е искал да спаси Флоренция от нападението на чужда армия, дядо му вдигна ръце към небето.

— Винаги съм се отнасял с разбиране към фантазиите ти, Леонардо. Но този път стигна прекалено далеч и честно казано, изобщо не искам да слушам твоите истории!

— ... Но... Португалеца е шпионин и...

— ... И затова беше необходимо да яздите посред нощ до Флоренция, а после какво — да искате аудиенция в двореца на Козимо де Медичи!

— Бях в двореца! — защити се Леонардо.

Господин Пиеро и дядото размениха загрижени погледи.

— Мислиш ли, че ни трябва лекар или ще мине от само себе си? — попита дядото.

Едва няколко дни по-късно на Леонардо му беше позволено да се види с Карло и Джана. Двете момчета й разказаха подробно за преживяванията си във Флоренция.

— Аха, значи Португалеца със сигурност не се занимава с магия? — успокои се Джана.

— Не — потвърди Леонардо. — С магия не, но съм убеден, че става дума за шпионаж. Някой му плаща, за да получи планове на укрепленията на Флоренция, защото се готви да я нападне.

— Трябва му да знае точното разположение на стрелците или къде стените са най-слаби — допълни Карло.

— Но за съжаление, никой в двореца не ще и да чуе за това — изпъшка Леонардо. — Взеха ме за просяк, нахраниха ме с хляб и сирене и просто ме изхвърлиха пред вратата. И да ви кажа, не вярвам, че има смисъл да ходим там още веднъж и да правим втори опит.

— При още един опит няма да стигнеш до кухнята, а в затвора! — обади се Карло.

Леонардо имаше чувството, че този път приятелят му е прав.

Тъжната истина беше, че никой не им повярва. Леонардо се питаше дали нещо би се променило, ако бе успял да се види лично с Козимо де Медичи. Момчето не се сдържа и помоли баща си за съдействие. Нали той вече работеше като нотариус за градоначалника и би могъл да уреди среща.

Но молбата му се натъкна на стена от неразбиране.

— Няма да разсипя сделката на живота си заради твоите фантазмагории! — заяви категорично баща му.

— Значи не можем да направим нищо! — вдигна рамене Джана. — Наистина ли ще стоим и ще чакаме, докато някой чужд крал премине с войската си през страната ни и опустоши всичко?

Настана мълчание. Седяха в миризливата стая на Леонардо и размишляваха.

Леонардо взе една от своите скици, на която се виждаха измислените от него бойни машини, и взе да си вее с нея.

Известно време никой не продума.

— Ние сме деца — рече примирено Карло. — Не бихме могли да предприемем нищо. Всичко, което направихме досега, ни докара само неприятности. Трябва да ви кажа, че е цяло чудо, че изобщо мога да седя тук с вас! И то само защото в момента баща ми пътува за Флоренция.

Леонардо се почеса по главата.

— И все пак има нещо, което можем да направим — рече той внезапно и очите му светнаха.

Това все още беше само една неясна идея, която се оформяше в главата му...

— И какво е това нещо? — попита Карло със съмнение.

Леонардо щракна с пръсти.

— Какво ще кажете да отидем при Португалеца и самите ние да се обясним с него?

— Моля? — смая се Джана.

— Просто ще му кажем, че знаем всичко за него и машинаците, в които участва!

— Ти добре ли си?

— И още как, Джана! А сега чуйте моя план!

ПЛАНЪТ

Същата вечер Карло и Леонардо отидоха в странноприемницата. Влязоха в гостилницата и се натъкнаха на бащата на Джана, който ги изгледа изненадан.

— Хей, хей, какво правите тук? Не мога да повярвам, че са ви пуснали да излизате след всичко, което направихте оня ден. Добре, че не сте мои деца...

Историята за пътешествието на Леонардо и Карло до Флоренция обиколи вече селото и стана основна тема за разговор.

— Носим едно писмо за Португалеца, който живее при вас — рече невъзмутимо Леонардо.

Бащата на Джана се намръщи.

— За какво става дума?

— Беше ни възложено да го предадем лично на него.

— Това да не е бил някой от конниците? — почуди се кръчмарят.
— Или са пак вашите фантазмагории?

Леонардо изобщо не влезе в този разговор, а вместо това каза:

— Моля, кажете на Португалеца, че става дума за плановете, които очаква спешно. Той ще разбере и веднага ще ни повика!

Бащата на Джана се намръщи още повече.

— Тайна, така ли?

— Получихме няколко монети, за да не говорим за това с никой друг!

Гостилничарят повика Джана, която се появи от съседната стая.

— Какво има?

— Кажете на Португалеца, че тук го чакат две момчета, които искат да говорят с него. Става дума за плановете, които очаква спешно!

— Добре — кимна Джана и изтича по стълбите.

Тя се върна малко по-късно и направи знак на Леонардо и Карло.

— Качете се горе!

Докато минаваха покрай нея, Джана им прошепна:

— Но после ще ми кажете как е минало!

— Непременно! — обеща Леонардо.

Не след дълго Леонардо и Карло се озоваха пред Португалеца. Той стоеше, широко разкراчен на вратата, и поглаждаше брадата си. Огледа двете деца от главата до петите с пронизващ поглед. Сетне посочи Леонардо и рече:

— Теб вече те знам! Ти падна от онова дърво в двора!

— Така е — призна Леонардо.

— Е, какво искате?

Той говореше със силен акцент и за момчетата не беше лесно да го разбират.

— Не можем да говорим за това тук, в коридора, където всеки може да ни чуе — започна Леонардо. — Става дума за плановете, които копирате, и...

— Ясно! — прекъсна го Португалеца. — Влезте вътре! И говорете по-тихо!

Леонардо и Карло пристъпиха в стаята на Португалеца. Плановете, върху които работеше, не се виждаха никъде. Върху масата бяха останали само линеалите и моливите.

Португалеца скръсти ръце пред гърдите си и ги загледа изпитателно.

— Е, изплюйте камъчето! Каква играе играете?

— Вие сте шпионин — заяви направо Леонардо. — Вероятно шпионирате за французите. Един човек на име Алесандро изнася от двореца на Медичите плановете на укрепленията. Куриер ги носи при вас. Вие правите копие, което отнася друг куриер. Не бива всички плановете наведнъж да изчезнат от двореца, защото това ще направи впечатление, и затова ви ги носят един по един.

— Какви ги говориш... — измърмори Португалеца.

— Разобличен сте! — обяви Леонардо, като се постара да звучи убедително.

— И защо идват да ми го кажат две деца, а не флорентинските стражи?

— Защото ви оставят да действате, докато стигнат до поръчителите. Наблюдават ви. Но вие все още бихте могли да избягате и да избегнете тъмницата!

В погледа на Португалеца се мярна подозрение.

— И защо ме предупреждавате?

— За да имате време да избягате, любезни господине! — отговори прямо Леонардо. — Дълго мислихме как да постъпим. Не искаме чужда войска да опустоши страната ни. Вас всъщност би трябвало да ви заловят, за да не бъдат предадени на врага и плановете на останалите укрепления. Но ако ви заловят, родителите на нашата приятелка Джана сигурно ще си имат неприятности, защото са ви подслонили, а всъщност е трябвало да заподозрат нещо. А ние в никакъв случай не искаме това. Единственото решение е вие веднага да си съберете нещата и да изчезнете!

Леонардо се чудеше дали звучи достатъчно убедително. Португалеца като че ли се съмняваше в думите му.

— Това ще бъде ваше решение, господине. Но ако продължавате да се колебаете, обръчът ще се стегне здраво около вас! — Леонардо се обърна към вратата. — Нека си вървим, Карло. Казахме всичко, каквото имаше за казване.

— Почакайте! — спря ги Португалеца. — Нямам идея как сте разкрили всичко това, но... не мога просто така да побягна.

— Защо не?

— Защото се намирам в отчаяно положение!

— Разкажете! — настоя Леонардо.

— И какво, вие ще ми помогнете, така ли? — Португалеца се изсмя горчиво. — Не ме карайте да се смея!

— Не ни подценявайте, господине — отвърна уверено Леонардо. — Ние все пак разкрихме, че сте шпионин. И може би сме единствените, на които можете да се доверите — не искаме да изготвите други копия от плановете, но също така не искаме да ви заловят.

Португалеца размисли няколко мига над това странно и прямо изявление. Сетне кимна.

— Ще ви разкажа цялата история — рече той. — И вие ще сте единствените, които някога са я чули...

Ококорени от вълнение, Леонардо и Карло слушаха разказа на Португалеца. Той бил роден в едно португалско градче, което се

казвало Лагос, и затова се наричал Жоао де Лагос.

— Бях картограф в двора на принц Енрике Мореплавателя — разказваше той. — Португалските кораби достигаха все по-далеч на юг. На връщане носеха морски карти и тези карти трябваше да бъдат копирани за следващите експедиции. В това се състоеше моята работа. Тези карти бяха държавна тайна и се пазеха много добре. Един ден ме обвиниха несправедливо, че съм дал копия на вражеска държава. Трябваше да бягам. Отидох първо в Генуа, а после в Пиза, където се установих като картограф и чертожник под фалшиво име. Тогава един ден ме заговори агент на френския крал.

— Това да не е мъжът с кожената барета, който взема от вас копията? — попита Леонардо.

Жоао се изненада.

— И това ли знаеш? — Той кимна. — Да, това е той. Беше разкрил всичко за миналото ми и знаеше, че в родината ми ме търсят. И той ме застави да работя за него и да копирам плановете на кулите на Флоренция. Ако не бях се подчинил, щяха да са ми достатъчни само ден и половина, за да стигне до Рим и да ме издаде на португалския посланик! След това вече никога нямаше да бъде сигурен за живота си! Както виждате, няхах друг избор...

Леонардо се замисли. Ясно беше, че Португалеца се намира в отчаяно положение. Но ако му позволиха да продължи да прави копия, кралят на Франция вероятно щеше да си помисли, че може да нападне с минимален риск. А това в никакъв случай не биваше да се случва.

— А какво ще стане, ако не копирате плановете точно по оригинала, а промените някои неща? — хрумна му тогава. — Искам да кажа, ако ги допълните с някои страховити, нови, дълбоко секретни бойни машини, скрити в специални тайници, така че никой никога не би могъл да ги види? При обсада обаче се вадят оттам и се вкарват в битката!

— Но какви машини ще бъдат това?

— Оръдия, коли, от които стрелците могат да стрелят, без самите те да бъдат улучени! Летателни машини, с които войниците се спускат от крепостните стени, стреляйки! Железни катапулти, които могат да изстрелват специални стрели, като фойерверки на такива разстояния, че врагът да не успее дори да види градските стени!

— Трябва да знаете, че едно от любимите занимания на приятеля ми е да измисля такива машини! — обясни Карло.

— Когато агентът получи променените копия, той ще разбере, че няма смисъл да напада Флоренция, защото град, който разполага с такива отбранителни съоръжения, е непревземаем.

— И вие се надявате кралят на Франция да загуби интерес към войната? — Португалеца беше повече от скептичен.

— Точно така! — кимна Леонардо.

— Мислех, че вече ме наблюдават и само чакат да разкрият поръчителите, за да ме заловят!

Леонардо преглътна няколко пъти.

— Е, това беше малко преувеличено. Но може да се случи всеки момент. Не мислите ли, че това, което разкрихме ние, би могъл да разкрие и всеки друг? Само моят план може да ви спаси от отчаяното положение, в което се намирате.

Португалеца се разсмя.

— Знаех си от самото начало, че нещо в историята ти мирише! — заяви той. — Но планът ти е добър. Разбира се, при условие че машините, които ще включа в плановете, вършат работа! Самият аз, за съжаление, нямам фантазията, необходима да се измисли подобно нещо.

— Тогава с удоволствие ще ви услужа с моите скици и идеи — отвърна Леонардо.

АГЕНТЪТ НА КРАЛЯ

През следващите дни Леонардо посети няколко пъти картографа Жоао и му донесе цялата си колекция от чертежи на бойни машини.

До този момент те бяха съществували само в неговото въображение, сега вече щеше да ги има и във въображението на френския крал.

Жоао внимателно разгледа скиците на Леонардо и остана силно впечатлен от тях.

— Моите уважения — поклати глава той. — Ти имаш талант! Би трябвало бащата ти да те прати да учиш в някое ателие!

— Той вече е проучил въпроса — кимна Леонардо. — Но ще ме вземат едва след няколко години, когато съм достатъчно голям!

— Както казах, имаш талант. Но ти трябва обучение.

— Може би вие ще ми покажете някои ваши трикове, господин Жоао! — рече Леонардо. — Оставете ме просто да гледам, докато включвате в плановете си моите скици.

— Нямам нищо против. Но трябва да те предупредя за нещо.

— За какво?

— За това, че агентът, чието име аз впрочем дори не знам, може да се появи тук по всяко време и без предупреждение. И ако те види тук, и за двамата ни няма да е добре!

— Не идва ли най-вече вечер или нощем?

— Невинаги. Зависи от това, кога тръгва.

Леонардо се огледа. Сетне посочи една ракла, която стоеше в ъгъла на стаята и бе предназначена за завивките на леглото.

— Ако стане напечено, мога да се скрия вътре.

— Добре — кимна Жоао. — А сега гледай как работи един майстор и се учи!

Леонардо прекара часове в стаята на Португалеца. Често оставаше до късно вечер и дядо му започна да се притеснява за него.

— Човекът е художник — обясни му Леонардо. — И ми предложи да ми покаже своето изкуство.

— Просто така? — почуди се дядото.

— Не, в замяна аз му предоставям фантазията си — на него това му липсва, пък аз имам в излишък!

— И все пак ми звучи странно! Ти не каза ли веднъж, че Португалеца е шпионин?

— Ами явно съм се заблудил — рече, привидно смутен, Леонардо, който не искаше да обсъждат повече темата.

Но когато Леонардо изпробва новия начин на рисуване, който видя от Жоао от Лагос, и листовите попаднаха в ръцете на дядо му, той беше удивен. За кратко време Леонардо действително беше научил много.

През това време Португалеца вгради много от идеите на Леонардо в копията, така че сега Флоренция имаше вид на град, пращящ от оръжие и бойни машини, който би устоял на дългогодишна обсада.

Куриерът вземаше редовно оригиналите, за да ги върне във Флоренция, а на по-големи интервали в странноприемницата се появяваше агентът с кожената барета от Пиза, за да вземе копията.

Минаха седмици и месеци. Лятото клонеше към края си и нощите започнаха да стават по-хладни.

Един ден Леонардо отново беше останал до късно при Португалеца. Внезапно на вратата потропа Джана.

— Господине, гостът ви е тук и иска да влезе! — извика тя.

— Това трябва да е агентът! — притесни се Жоао. — Той всъщност доста се забави. Вече се чудех защо не е взел последните копия.

— Ще се скрия в раклата! — скочи Леонардо.

Жоао кимна.

— Побързай!

Сетне отиде до вратата, отвори я и заръча на Джана:

— Кажи му да се качи при мен.

Джана кимна и се втурна към стълбите.

Малко по-късно по коридора се чува тежките стъпки на мъжа с кожената барета. Леонардо повдигна едва-едва капака на раклата, за да наднича през тънкия процепа.

— Този път се наложи да ви чакам дълго — рече Португалеца.

— Да, случиха се много неща — отвърна куриерът. — Къде са последните ви чертежи?

— Ето, сега ще ги сгъна. Куриерът от Флоренция беше тук два пъти, за да ми даде нов материал за копиране, от който съм завършил само една малка част.

— Тогава ми дайте всичко, което е готово — нареди агентът.

Той изчака търпеливо, докато Жоао сгъваше завършените планове. Накрая картографът предаде работата си, а агентът прибра всичко в кожената си чанта.

— Виждаме се за последен път, Жоао де Лагос — заяви той накрая. Посегна към колана си, откачи оттам кожена торбичка и я остави на масата. — Вътре има доста хубава сума, която ще ви облекчи забравянето, майстор Жоао.

— Забравянето ли? — учуди се Португалеца.

— Никога не сте ме виждали — нито мен, нито куриера от Флоренция.

— Не разбирам, мислех, че за вашия господар е важно да има подробна представа за укрепленията на Флоренция, а досега съм копирал само около две трети от плановете!

— Вашата помощ вече не е необходима.

— Може ли да попитам защо?

Агентът се усмихна студено.

— Трябва да сте забелязали, че не ми допада да ме разпитвате. Но мога да ви кажа следното: моят крал промени плановете си.

— И не иска вече да обявява война на Флоренция?

Агентът вдигна рамене.

— Бихте ли посмели да предприемете такова нещо, ако бяхте на негово място, след като сте видели тези чудовищни бойни машини.

— Не!

— Бъдете здрав, Жоао. Ах, и още една дребна подробност...

— Да?

— Ако някога проговорите за нещата, които направихте за мен, винаги ще имам възможност да разкажа за вас на португалския посланик в Рим! Не забравяйте това!

— О, то се разбира! — обеща Португалеца.

Агентът си тръгна и не след дълго се чу как конят му препусна към Пиза. Леонардо изскочи от раклата.

— Правилно ли чух? Вие сте свободен и този изнудвач си отиде завинаги? — не вярваше на ушите си той.

Жоао кимна. Лицето му сияеше. През цялото време той беше работил под ужасно напрежение.

— Да, мога да отида където си поискам — рече Жоао и прибра кесията с парите. — И както ми се струва, няма да остана тук дълго. Дори мисля, че ще е най-добре да изчезна колкото се може по-скоро. Време е да започна нов живот някъде другаде. — Той вдигна широките си рамене. — Може пък да отида във Венеция. Но и горе, на север, има важни пристанища. Любек или Антверпен, например. Картографи се търсят навсякъде.

— Прав сте — кимна Леонардо. — Но всъщност съжалявам, че си тръгвате. С удоволствие бих се учил още от вас, Жоао.

Жоао го потупа приятелски по рамото.

— За твоята възраст ти знаеш много, а през последните седмици за съвсем кратко време научи още повече.

— Не ми е достатъчно това, че съм много добър за възрастта си — възрази Леонардо. — Искам да съм перфектен! Разбирате ли ме?

— Разбирам те много добре. Но перфектен, мили мой, е само един — и Португалеца посочи с показалец право нагоре. — Тук долу, на земята, няма такова нещо. Ние можем само да се стремим към съвършенството.

Леонардо смръщи чело.

— Тогава, значи, никога няма да научим всичко? — попита той.

Жоао поклати глава.

— Никога!

На следващия ден Португалеца просто беше изчезнал, без дори да си вземе сбогом. Онова, което дължеше на домакина си, лежеше на масата в стаята му във формата на няколко златни и сребърни монети. Освен това там бяха оставени и няколко молива и линеала, увити в лист хартия, на който пишеше: „На моя приятел Леонардо да Винчи, чиито въображаеми машини направиха повече добро на хората, отколкото много от реално съществуващите“.

Джина занесе пакетчето на Леонардо.

Тримата приятели се събраха в стаята на Леонардо, който тъкмо разбъркваше в една кана течност със странен цвят. Джана дори не попита какво има вътре.

Леонардо разгърна хартията и взе моливите.

— От вътрешната страна има още нещо! — забеляза той.

Карло надникна през рамото на Леонардо.

— Само числа — зачуди се той. — Това като че ли е по-скоро за мен — някакви изчисления!

Жоао беше написал и едно изречение: „Свържи всички числа по реда им с прави линии!“.

Леонардо нямаше търпение да разреши загадката. Той внезапно загуби интерес към странно оцветената течност. Взе един от моливите и започна да свързва числата.

— Това е някаква гатанка — сети се Джана.

— Точно така, загадка е! — потвърди Леонардо.

Само след миг започнаха да различават фигурата, която очертаваше моливът. Мъж с дълга коса и брада.

— Португалеца! — прошепна Леонардо.

Издание:

Алфред Бекер. Тайнствените конници

Немска. Първо издание

ИК „Фют“, София, 2012

Редактор: Албена Раленкова

ISBN: 978-954-625-747-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.